

XXIII
Я ГОЛОСУЮ ЗА
МІР!
2018

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Управління освіти і науки Рівненської обласної
державної адміністрації
Міжнародний економіко-гуманітарний університет
імені академіка Степана Дем'янчука

Присвячено
пам'яті борців за мир, свободу і незалежність України,

пам'яті
академіка Степана Якимовича Дем'янчука

Я голосую за мир!

Матеріали ХХІІ Міжнародних
громадських учнівських читань
«Я голосую за мир»

Рівне - 2018

У збірнику висвітлено основні погляди учнів на проблему збереження миру в Україні та світі.

Редакційна колегія:

Дем'янчук А.С., доктор педагогічних наук, професор, заслужений працівник освіти України, Академік академії Вищої школи України – *голова редакційної колегії*;

Мельничук Л.Б., кандидат педагогічних наук, доцент – *співголова редакційної колегії*.

Члени редколегії:

Пагуга Т.І., директор Інституту педагогічної освіти, кандидат педагогічних наук, доцент;

Марчук О.О., кандидат педагогічних наук, доцент.

Відповідальна за випуск – доц. **Мельничук Л.Б.**

*Кафедра педагогіки
Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'янчука, 2018*

Шановні педагоги, учні та батьки!

Збереження миру на землі – це глобальна проблема, над якою розмірковує і яку намагається розв'язати кожне покоління політиків, державотворців і усіх громадян упродовж всесвітньої історії людства. Цій проблемі було присвячено праці видатного педагога, доктора педагогічних наук, засновника нашого університету Степана Якимовича Дем'янчука, основоположника доброї традиції, яка упродовж 22 років підтримується ініціативною групою викладачів кафедри педагогіки у нашому закладі вищої освіти. Метою читань є залучення талановитої учнівської еліти до висловлення власного бачення проблеми війни та миру.

У збірнику XXII Міжнародних учнівських громадських читань «Я голосую за мир» розміщено 230 творів, авторами яких є діти з України (м. Рівного, м. Краматорська, а також Рівненської, Житомирської, Волинської, Хмельницької, Черкаської, Полтавської областей) та Польщі.

На сторінках збірника учнівська молодь возвеличує подвиги захисників нашої Вітчизни, які відстоюють незалежність України, увіковічує героїв, які поплавилися життям за свою державу, і разом з тим, гнівно засуджує окупантів, які посягнули на територіальну цілісність країни, наражаючи їх та їхню родину на небезпеку. Учні висловлюють щирі сподівання на якнайскоріше закінчення кровопролитної війни та панування довгоочікуваного миру на рідній землі.

Тематика цьогорічних творів не лише проймає своєю зворушливістю, а й вселяє віру у те, що сучасна учнівська молодь – це покоління прогресивних патріотів, які з оптимізмом дивляться у майбутнє та яким ми у подальшому зможемо довірити вирішувати проблеми нашої держави

Отже, миротворча ідея, започаткована Степаном Якимовичем, його прагнення творити добро отримали своє продовження не лише у серцях наших добровольців, які ціною власного життя відстоюють цілісність держави на Сході країни, але й у серцях сучасних школярів 1–11 класів, яких об'єднує ідея: «Ми прагнемо жити у мирі!».

Оргкомітет читань

*Лебідь Ярослав,
1 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир дитячими очима
Дитячі очі бачать маму,
Дитячі очі бачать тата.
Ці очі слухають рекламу
І розуміють збитки брата.
Вони вдивляються в хмаринки
І помічають все цікаве,
Безмежне щастя для дитинки,
Коли навколо всі ласкаві,
Коли співає в саду пташина,
Коли сміється сонце зранку,
Коли цукерка є й машина,
Й поцілувала мама зранку.
Дитячі очі дуже щирі,
ДИТЯЧІ ОЧІ – ПРОСЯТЬ МИРУ!

*Березка Марія,
2-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Моїй Україні
Моя Україна – чудова країна.
Тут гори, ліси і поля.
Моя Україна – прекрасна країна.
Найкраща у світі земля!
Моя Україна – як рідная ненька
із добрим і чуйним, і вірним серденьком.
Моя Україна, як рідна бабуся.
До неї я знову і знову горнуся.
Моїй Україні я миру бажаю.
Не треба війни, розрухи і болю.
Моїй Україні «цвіти» промовляю –
«На радість своєму народу!».

Моя Україно! Яка ти красива!
Як наречена в вбранні!
Моя Україно! Ти в мене єдина!
У цілому світі, на цілій землі!

*Драганчук Єлизавета,
2-Б клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Свято перемоги

За мить закінчиться війна...
Залишать воїни свої окопи
І лиш гучний вогонь луна
У пам'яті на довгі роки.

Підуть непрохані мужі,
З землі чужої дуже швидко,
Бо не годиться, щоб вони
Чинили нашим людям лихо.

Та все минає на землі,
Мине й той смуток і незгоди.
Настане мир на цій землі.
Настане свято перемоги!

*Євтушенко Єлизавета,
2-В клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Україна

Україна – це картина,
Це душевний гарний сміх!...
Але от постав тут ворог,
Зруйнувати хоче всіх!

Піднялася Україна
кращими синами!
Згинуть наші вороженьки,
Бог Всесильний з нами!

*Калько Софія,
2-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Голосую за мир
Як я голосую за мир?
Добротою!
Щирістю посмішки і теплою
Родини сердець, що зі мною
Розділять довкола, повір!

Як ти голосуєш за мир?
Звісно ж, любов'ю!
Долонею мами, жнивами, водою
Для спраглих, і це із тобою
Я теж розділятиму, вір!

*Мельник Богдан,
2-А клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Тату, не йди на війну!
Тату, мій рідний, не йди на війну!
Навіщо так склалось, для чого?
Невже ти залишиш дитину свою
Заради лиш честі і слова.

Не будем спокійно ми спати
Хоч кажуть: спокійно ви спіть!
Не хочем почути той постріл гармати
Й не хочем тебе відпустить...

То що ж нам, найкращий, для цього зробити,
Щоби не залишив ти нас?
Напевне, лиш Бога потрібно молити
За спокій в родинах й за мирний той час.

*Миронюк Мирослава,
2-А клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Мені наснилася війна...
Я чую постріли і грім,
Я бачу близько ворогів.
Мені так холодно і страшно,
Війна зробила лиш нещастя.

Перед очима бомби, танки,
Й військові наші в бій ідуть.
Вони сміливі і завзяті,
В полон нікого не дадуть.

Й мені стає вже спокійніше,
І очі відкриваю я.
І раптом все я розумію –
Мені наснилася війна....

*Осипчук Назар,
2-В клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Ні війні
Мрію я про мир у світі,
Щоб добром були зігріті.
Діти рідної землі,
Мовим дружно : «Ні війні!»

*Парфенюк Іван,
2-А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Давайте жити в мирі
Зранку тепле сонечко
Світить у віконечко,
Вітерець гуляє –
Смуток розганяє.

Я біжу до школи:
Вчитися готовий.
Радісні хвилини
З другом – щогодини.

Хороше зростати
І біди не знати.
Діти всі щасливі,
Якщо мир в країні.

Хмарін Ілля,

*2-А клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Тату, не йди на війну!
Тату, не йди на війну!
Я чую, як просять діти.
Сьогодні я не засну.
Бо тяжко в світі!
Тату, не йди на війну!
Сьогодні хочу сказати:
Але я не збагну,
Чому, тату, воювати?
Напевно, хтось видумав це,
Комусь вона так важлива,
Чиновники зраджують все,
А ми хочем бути щасливими!
Тату, не йди на війну!
Лише залишайся зі мною.
Ти йдеш, а я все не засну,
А мама іде за тобою!
Тату, не йди на війну!
Я хочу, щоб все, як раніше.
Знаю, я знов не засну –
Тату, не хочу, щоб гірше!!!
Повертайся живим!

*Шабала Петро,
2-Б клас, Підлозцівський НВК,
Млинівський район, Рівненська обл.*

Мир

Війна, війна повсюди чути.
І плач дітей, і гіркі сльози матерів.
Що тати, татусі всі боряться за мир.
Сини там гинуть на Донбасі,
Щоб забезпечити нам світле майбуття.
І віру в мир ми повинні тримати в серці.
Щоб мир зійшов і ніколи не згасав!

Голуби миру

Два білі голуби побачив я.
Думав, мир вже прилетів
Засяяв, заблестів.
О, Господи, за що це нам?
Терпіть не будем ми запеклої війни.
Я громадянин України,
України громадянин я,
Щоб захищать і йти до світлої мети.

*Юзепчук Дарина,
2-Б клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Мені наснилася війна...

Мені наснилася війна...
Не та, вже звична з кінофільмів,
А справжня, чорна і страшна,
Що поруч, тягне пазурі обіймів.

Мені наснилася війна...
З загравами та димом згарищ,
Із днем, коли навкруг пітьма,
Скелетами розвалених горищ

Мені наснилася війна...
Де сльози діток й матерів
І навіть уві сні така страшна,
Із тишиною цвинтарів...

Мені наснилася війна...
Так хай це буде тільки сон,
Нікому не зустрінеється вона,
Любов і мир – один закон!

*Антоненко Анна,
3 клас, Смілянська ЗОШ № 4,
Черкаська обл.*

Чому плачуть українські матері

Плачуть українські матері,
бо багато горя на землі.
Ідуть в АТО сини-солдати,
а сльози проливає мати.

Сини, і донечки, й дружини
чекають вісточки з війни.
А кожен день прожитий ними,
це смерть і сльози на війні.

Прийде весна, запахнуть квіти,
зазеленіє все навкруг.
І на могилах всіх загиблих,
упавші сьози оживуть.

*Бабій Софія,
3-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хай буде мир в Україні!
Хай буде мир в Україні!
Хай тільки радіють родини в країні!
Хочу, щоб в нас лелеки літали,
хочу, щоб квіти кругом розцвітали.

Хочу, щоб діти щасливі зростали,
щоб своїх солдатів завжди прославляли!
Хочу, щоб люди в мирі жили
і ніколи не знали страшної війни!

*Бартошук Даніела,
3-В клас, НВК «Колегіум»,
м. Рівне*

Повернення додому

Хочу я, щоб мир у нас панував по хатах,
У каміні грілись дрова, і сім'я сиділа:
Зліва – мама, а у правій стороні – діти граються самі.
Посередні у нас мав би бути тато...
Не прийшов він із війни.
Ще недавно разом ми грілись й говорили
А тепер в нашій сім'ї залишилась мати й діти...
Раптом чуєм: стукіт в двері...
Так, це татечко прийшов – помужнішав, став сильнішим,
час змінив його.
І війна назавжди в спогадах лишилась.
Рідненького тата любить БАТЬКІВЩИНА!!!

*Блінда Анна,
3-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хочу, щоб люди війни не знали!

Люблю Україну,
свою рідну країну.
Люблю родину,
найдорожчу, єдину.
Люблю жити з усіма в мирі.
Люблю, коли люди всі щасливі.
Без миру немає життя - вважаю.
Воїнів-героїв завжди пам'ятаю.
Воїнів-героїв завжди пам'ятаю
і ніколи про них не забуваю.

Хочу, щоб в мирі люди проживали,
щоб війни вони не знали.

Бондар Софія,
3 клас, Городищенська ЗОШ І-ІІІ ступенів,
Шепетівський район, Хмельницька обл.

Я мрію про мир

Я мріяла колись про ляльку,
А потім – про колиску.
Я милувалася красою ранку,
Його сріблястим блиском.

Та вдарив грім –
І чорна хмара наступила.
Прийшла війна в наш дім
І мрії всі вона змінила.

Я мріяла колись про ляльку,
Про ігор нескінчений вир.
Війна проникла в мою думку.
Тепер я мрію лиш про мир.

Васильчук Софія,
3-В клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне

Коли закінчиться війна...

Коли закінчиться війна,
В країні стане тишина.
Зрадіють всі – старі й малі
І буде мир на всій землі...

Ворощук Анна,
3-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Українська біда

Четвертий рік на Сході рвуть гармати.

Іде війна... Стріляють день і ніч...
Зажурена й заплаканий мати
ту чорну хустку не скидає з пліч.
Мами, сестриці, бабуні!
Скільки ви сліз пролили?!
Скільки безсонних ночей у молитві
на колінах Ви провели?!...
Там, в катакомбах й під небом
Ваші безстрашні сини.
Стоять вони на варті миру,
щоб спали спокійно всі ми!

*Герасимчук Віталій,
3-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Як добре в мирі жити!

Як добре в мирі жити
й війни не знати ніколи!
Як добре всім дружити,
ходить щодня до школи!
Як добре мати татка
й ріднесеньку матусю,
і брата, і сестричку,
і дідуся, й бабусю!
Як добре в ліс ходити
і у ставку купатись,
батькам допомагати
і з друзями погратись!
Як добре в мирі жити
й не знати нам війни!
Як добре всім дружити!
Це пам'ятай завжди!

*Грушко Анна,
3-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Люди хочуть в мирі проживати!

Люди хочуть в мирі проживати
і війни ніколи не знати.
Мир потрібний, щоб були усі щасливі,
щоб були матусі всі вродливі,
щоб не плакали, щоб не ридали,
щоб синів з роботи лиш чекали.
Хай же люди ніколи не воюють!
Хай дорослі нас, дітей, почують!
Хочу дуже я у мирі жити
і завжди з дітьми всіма дружити!

*Демчук Олександр,
3-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хай буде мир в любій Україні!

Коли мир, ми всі веселі.
Коли мир, радість в оселі.
Коли мир, діти ідуть до школи.
Коли мир, не плачуть ніколи.
Коли мир, не гинуть солдати,
коли мир, не стріляють автомати,
коли мир, не зриваються гранати
й не ридає в чорній хустці мати.
Хай буде мир в рідній країні!
Хай буде мир в любій Україні!
Всім серцем хочу миру я.
Про мир мріє вся моя сім'я!

Всі дуже хочемо миру ми!

Всі дуже хочемо миру ми!
Дуже бояться люди війни.

Бо війна – це кровопролиття і страх.
Війна – це крики, сльози і жах.
Хай мир буде усюди!
Хай через війни не страждають люди.
Я скажу війні: «Ні!».
Хай солдати не гинуть на війні!
Хай в мирі зростають синочки,
хай будуть щасливі всі дочки.
Миру хоче людей багато.
Дай же, Боже, війни не знати!

*Дерлюк Олександра,
3-А клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Я хочу в мирі жити
Я хочу в мирі жити!
І дарувати квіти
Для всіх, кого я так люблю –
І друзів, і мою сім'ю.

І усміхатися, радіти,
До школи з радістю ходити,
І щоб цвіла земля моя –
За мир проголосую я!

І хай цей голос мій почують
Ті, що проти нас воюють.
Нехай покинуть Україну,
Щоб мати дочекалась сина.

*Діравчук Михайл,
3-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Сни про мир
На сході України
гранати літають.

Через це матері
сльози проливають.
Пташки не співають,
бо люди миру не мають.
Воюють солдати...
Стріляють гармати...
Сняться воїнам сни.
Про мир всі вони.

*Івтушок Михайло,
3-В клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!
Є цінності в житті
у кожної людини:
Родина, Батьківщина,
що є для всіх єдина.
Щоб жили люди в мирі,
добрі і процвітанні,
щоб діти всіх країн
зростали у коханні.
Щоб небо було чистим
і радість на землі.
За мир я голосую,
щоб не було війни!

*Касянчук Тетяна,
3-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хай щасливі будуть люди!
Коли мир, бджоли літають,
квіти розцвітають, діти співають,
все навколо прекрасне,
світить сонечко ясне.
А коли війна, панує страх,
навколо крики, смерть і жах...

Військові стріляють.
Люди помирають...
Матері ридають,
війну проклинають.
Намалюю сонце, намалюю мир:
на лавці сидять солдат і командир,
біля них спокійно діти гуляють,
в небо блакитне кульки пускають...
Хай же мир наступить в Україні всюди!
Хай щасливі будуть українські люди!

*Клименко Артем,
3-Б клас, Краматорська ЗОШ № 33,
м. Краматорськ, Донецька обл.*

Мир дитячими очима
Хай буде мир і щастя,
Хай у дитини буде мама й тато.
І квіти хай цвітуть по всій землі,
І навесні курличуть журавлі.
Хай людське серце стане не байдуже,
А добре, щире, мудре і палке.

*Козяр Вікторія,
3-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мрію...
Я живу в Україні,
в своїй рідній країні.
Мрію, щоб тут солов'ї літали,
мрію, щоб тут квіти розцвітали,
щоб щасливі діти зростали,
своїх солдатів прославляли!

Костюк Юлія,
3-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Хочу в мирі жити!
Світить ясне сонечко,
заглядає у віконечко.
Діточки всміхаються.
Всі дуже дружно граються,
за тваринками доглядають,
батькам допомагають,
навчаються, співають,
вірші про мир складають.
Як добре, коли мир в світі!
Дорослі раді й діти!
Хочу в мирі жити на землі!
Цього дуже хочеться мені!

Ларков Михайло,
3-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Люблю Україну!
Люблю дуже я Україну!
Тебе люблю, моя рідна країно!
Ти у нас найкраща і дорога,
мила Україно, найгарніша моя!
Я так хочу миру в Україні!
Дуже хочу миру в рідній країні!
Люблю дуже Україну-матусю!
За мир в Батьківщині я Богу молюся!

Лебідь Євгеній,
3 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Лист солдату
Мій тато від нас далеко...

Не знаю, чому так сталося?!
Лиш мами любов і безпека
Для братика й мене дісталась...
Не скаржусь...Я просто хочу,
Щоб мама моя всміхалась.
Щоб з братом ходили до школи,
Й війна, щоб до нас не пробралась.
Я хочу тебе, солдате,
Зігріти дитячим серцем.
Хай спинить наш біль супостата,
І людяність в них озветься.
Я хочу, щоб ти був вдома.
Жив звичним життям, без страху,
Щоб скинув військову втому,
Щоб МИРУ не втратив шляху.

*Марцінковська Богдана,
3 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир дитячими очима

Мир – це щастя!
Мир – це радість!
І всі діти на землі
Мріють жити в доброті.
Вони просять у дорослих:
« Будьте ж розумнішими,
Перестаньте сперечатись!
Нумо, краще разом гратись!»

*Мулярчук Олексій,
3-А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Мир на землі

Вийду надвір – там злагода й мир,
І сонечко світить, й струмок протікає.
А побратим тихо кров'ю стікає.

Та ми не здамося, бо сильні усі,
Ми – браття вкраїнської мови,
За зброю взялися усі навесні,
Щоб більше не плакали вдови.
Ми переможемо страх і війну,
Станемо дружно за мир.
Я свого друга за руку візьму –
Й зупиним війни страшний вир.

*Набакорський Владислав,
3-Б клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Ніхто не забутий, ніщо не забуте
З недавніх пір стало важко в Україні жити.
Через війну, яку ми хочем завершити.
Всі наші хлопці, всі наші козаки
Воюють там, на Сході, щоб ми не бачили війни.
Тепер у нас з'явилися нові герої,
Які стояли на Майдані, а тепер – на Сході.
Ми поважаєм Вас усіх, Ви справжні патріоти.
Завершиться війна, прийде нова епоха,
На карті світу з'явиться інша Європа.
Цих хлопців, що віддали за мир своє життя,
Будем пам'ятати, вони не підуть у забуття.
Герої не вмирають! Для українців будуть жити вічно!
Слава Україні!

*Нестерчук Анна,
3-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я мрію...
Я навчаюсь в третім класі.
Друзів є багато.
Щодня в школу поспішаю.
Хочу знання мати.
Тут навчаюся читати,
Добре рахувати,

і співати, й танцювати,
і вірші складати.
Вчуся, як у мирі жити
з усіма людьми,
як миритися, дружити,
доброю рости.
Мрію, щоб у всьому світі
в мирі всі жили,
поважали завжди інших
й не знали війни!

*Нечипорук Людмила,
3-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мрію про мир!
У мене є брат.
Він – відважний солдат!
Мій брат на війні.
Неспокійно мені.
Там гримлять гармати,
там зриваються гранати.
Гинуть на сході солдати.
Не одна гірко плаче мати.
Але в мене є надія.
Про мир я дуже-дуже мрію.
Хай наступить мир – таке моє бажання.
На мир у мене велике сподівання!

*Павонський Володимир,
3-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

В мирі хочемо ми жити!
В мирі хочемо ми жити!
Хочем жити і дружити.
Хочуть мир всі люди мати!

Не стрілять! Не воювати!
Люди! Мир ви бережіть!
З усіма завжди дружить!

*Пастущенко Богдана,
3-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Україна від болю страждає
Тиха Україна від болю страждає,
Зла війна на неї напала.
Плачуть люди,
Плачуть діти
Від лиха на сході України.
Радіють вороги,
Плачуть українці
Яке зло спіткало нашу неньку Україну!

*Півень Катерина,
3 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир дитячими очима
Я хочу жити в Україні,
Де грає хвилями Дніпро,
Де червоніють грона на калині
І де панує мир й добро.

Я хочу йти по колосистім полі
Й радіти співам солов'я,
І щоб вночі – на небі чисті зорі,
І вся Вкраїна – мов одна сім'я.

Я хочу вчити українську мову,
Якою написав Тарас свої вірші,
І на ніч чути тиху колискову,
Щоб легко й світло було на душі.

Я вірю, що здійсниться моя мрія,
Гроза скінчилась – кінчиться й війна.
І «мир» – то буде не лише надія –
А непорушна, кам'яна стіна.

*Ростовська Єлизавета,
3-Б клас, Краматорська ЗОШ № 33,
м. Краматорськ, Донецька обл.*

МИ за мир!

«Ми за мир!» - сказали діти
Разом всі – в усьому світі.
Мир потрібен всім родинам,
Дітям, квітам і тваринам.

Хай цвіте Країна-Ненька,
Без війни вона гарненька.
Нею пишається весь світ,
Повернувши в Європейський рід.

*Садова Софія,
3-В клас, НВК «Колегіум»,
м. Рівне*

Український талант

В мене є талант прекрасний –
Вірші я складаю.
Мову рідну і прекрасну
Щиро прославляю.

Мово моя рідна,
Мово моя мила,
Ти є милозвучна,
Дзвінка і красива!

Мова піснею дзвенить,
Чиста, мов перлина.
Хай лунає на весь світ

Пісня журавлина!

Пісенька моя звучить
Радісно і вільно.
Хай почує увесь світ
Мову солов'їну!

Хай на нашій Україні
Діти весело співають
Мову нашу українську
Щиро прославляють!

Свидинюк Софія,

3-А клас, НВК № 1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Мрію про мир в Україні!

Яка прекрасна рідная земля!

У світі найкрасивіша вона!

Люблю, коли цвітуть садочки,
люблю, коли ростуть грибочки,
коли грушки скрізь досягають,
коли врожай кругом збирають,
коли матусі в парку гуляють,
коли дітки з візочків виглядають,
коли сміється сонце ясне,
коли мирне життя прекрасне.

Ненавиджу війну. Вона жахлива!

Це скаже вам кожна людина:
хлоп'ятко маленьке, дівчатко,
кожна матуся і татко.

Дуже люблю Україну -
свою рідненьку країну.

Мрію, щоб тут панував мир завжди,
щоб люди не знали страшної війни!

*Сидорчук Юлія,
3-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Бажаю в мирі жити!

Бажаю, щоб мир був на рідній землі,
жили щоб щасливо всі діти малі!
Бажаю в мирі жити
і з усіма дружити,
Щоб воїни не гинули, не воювали,
щоб кров свою не проливали.
Нехай дорослі і діти воєн не знають,
мир в Україні оберігають!

Я хочу в мирі жити!

Я хочу в мирі жити
і з усіма дружити,
під мирним небом спати,
про мир пісні співати,
про мир вірші писати...
Війни не хочу знати!
Як це зробити?
Буду за мир Бога просити.

*Смалюк Андрій,
3 клас, Шепетівський НВК № 3,
Хмельницька область*

Голуби миру

Голуби миру летять нам назустріч-
дивні та милі птахи.
Ми їх годуємо крихтами з хлібу
та пам'ятаємо війну.
Ми хоч і діти, але розуміємо:
мир – головне на землі!
А для людей краще:
Жити, радіти, сміятись,
А не їти на війну!

*Стихун Дарина,
3-А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Мир в країні

Усі в країні хочуть миру:
І діти, і дорослі.
За нього герої стоять до загину
Й не зважають на рани засохлі.

Нехай об'єднаються всі у країні,
Щоб відступила війна,
А ми на сімейній гостині
Героїв тоді назвемо імена.

Ми будем країну свою берегти,
Бо ми незалежні, сміливі,
В сусідніх країнах хочем друзів знайти,
Щоб сліз не лили на Україні.

*Стрілець Неля,
3 клас, філія Яцьковицької ЗОШ І-ІІ ст.
Березнівський район, Рівненська область*

Повертайся живим

Стою на стежечці життя –
Маленька я людина.
Попереду дорога дорослого життя,
А я іще дитина.

Стою, дивлюсь у далину
І чую гуркіт грому
І бачу блискавку страшну:
Війна прийшла додому.

Здригнулась в гуркоті земля,
Схилилася хатина.
«Ой, тату! Дому вже нема –

Лишилася руїна».

Злякалась я, лежу в траві
І мама тихо плаче.
Лиш тато вистояв в вогні –
Він не схиливсь, не плаче.

Татусь підняв мене
І посадив на руки.
«Ох доню, донечко моя,
Прийшов вже час розлуки!»

Він повернувся і пішов
Стежиною із двору:
«Татусю, тату, повертайсь!
Живим приходь додому!»

Рідна Україна

Іду я полем золотим,
Крізь колоски наліті.
А сонце гріє у лице
І пахнуть, пахнуть квіти.

Із висоти я чую спів
Маленької пташини
І гарно, гарно так мені
На милій Батьківщині!

Сосновий ліс, зелений гай
І луки при долині.
А у саду в мене росте
Червона калина.
На повні груди я вдихну:
Прекрасна в нас країна,
Усе це є моя земля
Це рідна Україна!

*Стукало Марія,
3-В клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Над Україною молитва

Над нашою землею долоні Господа...
Над нашою землею білокрилі голуби...
 Білокрилі мої, ви летіть –
 і молитви мої донесіть.
 Ці молитви за маму, за тата,
 За мир в Україні. За брата!
 За те, що боюсь за солдата!
Повертайся, будь ласка, живим!
 Нам герої потрібні такі,
 Щоб ходили по нашій землі.
Їх хоробрі серця нехай б'ються
 І я ще раз за них помолюся.
 Білокрилі мої долетять
 Молитву мою сповістять,
Щоб долоні Господа накрили
 І серця їх навіки хранили.

*Шуляк Вадим,
3-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я помолюсь за мир

Я живу в Україні
 і голосую за мир в країні!
На сході стріляють гармати.
 В Україні гинуть солдати.
Матері вмиваються сльозами.
 Душі їх скувало морозами.
Я помолюсь за мир в Україні,
За мир в всьому світі і в рідній країні.

Якимчук Андрій,
3-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.

В мирі хочемо ми жити!
В мирі хочемо ми жити,
з усіма дружити.
Хочем всім допомагати
і не хочем воювати.
Хочем, щоб був мир усюди
і щоб не вмирили люди,
щоб садочки розцвітали,
щоб оселі будували.
Завжди будем пам'ятати,
як українці в АТО воювали,
як життя своє віддавали,
як Україну-неньку захищали.

Бричук Богдан,
4-Б клас, Мар'янівська ЗОШ,
Горохівський район, Волинська обл.

Хочу миру!
Щодень і щохвилини у житті
Свій вибір робить кожен.
І пам'ятай, що рішення твоє
Цей світ змінити може!
Тому завжди проведь собі межу,
Діли на чорне й біле.
Й не варто починати там війну,
Де люди хочуть миру!!!

Довженко Софія,
4 клас, Косарська ЗОШ І,
с. Косарі, Черкаська обл.

Лист воїнам АТО
Дорогі воїни, я дуже хочу, щоб закінчилася війна, тому написала для Вас свій перший вірш.

Моліться Богу і радійте
за кожную мить свого життя,
Адже життя – це річ єдина –
від початку, і до забуття.
Я не хочу, щоб Ваші діти
питали в мами: «Де мій тато?»,
й вони не знали, що сказати.
Тож нехай сонце сяє яскравіше,
і взимку, й влітку теж,
Бо ця війна скінчиться скоро –
Й радості у всіх не буде меж.

Тримайтеся, дорогі воїни, ми з Вами і тримаємо кулачки за
те, щоб Ви повернулися додому живими. Нехай Вас оберігає
Бог!

*Заворотний Євген,
4 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мені наснилася війна
Мені наснилася війна,
Там я стояв посеред неї.
Побачив я мале дитя,
Яке без матері своєї.
Душа болить і серце плаче,
Солдати гинуть навкруги,
А я стою й не можу взяти
Всю зброю, щоб допомогти.
Мені наснилася війна,
Усі ці постріли, вогні, гармати.
Була вона страшна і руйнівна
І землю не хотіла покидати.
Прошу, звільни нас від великої біди,
Щоб небо чисте й сонце ясне
Світило нам на голови.

*Зламан Володимир,
4-А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Що таке МИР?

Ти запитаєш у мене, що таке МИР?

А я просто тобі відповім:

Це коли над головами не гримлять гармати,

А у ліжку всі спокійно лягають спати.

Це коли не в окопах сидять солдати,

А вільно з сім'ями можуть гуляти.

Мир – коли у небі тільки салюти,

А не «Урагани» лякають люті.

Мир – коли всі спокійно просто живуть,

А не з тривогою лиха ждуть.

*Кирисюк Анна,
4-В клас, ЗОШ № 28,
м.Рівне*

Тату, не йди на війну...

Батьку, не йди на війну –

Просила дівчинка тата.

– Залишися зі мною, вдома,

Стала вона запевняти.

Коли війна вже закінчиться?

І люди в мирі житимуть?

Не буде сварок і конфліктів

І народи дружити хотітимуть?

– Я вірю, – сказав їй тато,

Що такий час настане!

В злагоді будуть всі люди

Та мирне небо над нами!

*Климчук Марія,
4-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Мій голос – майбутнє країни

Чи може голос дитини,

Змінити майбутнє країни?

Задуматись варто кожному з нас!
Дитя виростає і віру плекає,
Що в серці й душі
Так невинно зростає!

Несли наші предки
Крізь терни й віки
Знання, щоб вселити в людей, в покоління:
Що вирости ми на Великій Землі
І несли достойно ім'я України.

Відкриймо серця, заглянімо у душі!
Там відповідь й скарб,
Що нам данний Згори!
Маленькі серця – це майбутнє країни
В любові й добрі, мов коштовні перлини
Піднімуть угору наш край дорогий,
Щоб сяяв у славі,
Мов Рай неземний.

*Лежук Ольга,
4 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Тату, не йди на війну!
Тату, не йди на війну!
Не ламай свій прапор життя,
Не дай їм кулю кинути в твоє тіло,
Не дай нам прочитати листа
Поганого про тебе.
Не дай нам плакати гіркими сльозами.
Тату, не йди на війну!

*Луцевська Христина,
4-Б клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Світ дитячими очима
Світ дитячими очима,

Мов казкою розкрився,
Та дитина побачила,
Що всі діти хочуть миру,
Щоб країна була квітучою
І природа була пахучою,
Матері раділи
І пташки галділи.
Діти гарно грались,
Люди не цурались,
Щоб люди всіх любили
А мами не старіли.

*Мичка Софія,
4-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

За мир, за колоски налиті
Ми любимо свою рідненьку Україну,
Її степи і ниву колосом налиту,
Зелений гай, весняну пісню солов'їну,
В її садах квітучою калину.
Ми любимо наш край,
Його нескінченних доріг неосяжну даль,
І вранішнє сонце з блакиті небес,
Що ласкаво сяє, тепло і добро
На рідную землю усім посилає,
Щастя й любові всім людям бажає.
Ось ця любов і нас переповняє.
Миру хочем ми, а не війни
В нашім домі, в нашім краю!

*Панчук Сергій,
4-В клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Повертайтеся живими!
Повертайтеся живими,
ви для нас єдине ціле.
Наша мати Україна
потребує цього сильно!

Нам ви дуже дорогі.
Щоб були у вас всі сили,
повертайтеся живими!
Українці ваші любі,
вже чекають вас давно.
Бо для них ви є найкращі,
завжди робите добро!

*Пархоменко Дарина,
4 клас, Косарська ЗОШ,
с. Косарі, Черкаська обл.*

Мені наснилася війна...
Мені наснилася війна...
І я стою зовсім одна.
Навкруг лиш чорная земля,
Розриті мінами поля.
А там стоїть дитя і плаче.
Майбутнього свого не бачить,
бо хату їхню вже спалили,
І батька рідного убили!
За що?
За що відібрали дитинство в маляти?
Чому гине тато?
Чому плаче мати?
І я прокинулась... Це сон...
Хай світить сонце,
Пахнуть квіти,
Усміхненими будуть діти,
Хай поруч будуть мама й тато.
Хіба я хочу так багато?
Хай буде МИР на всій землі!!!

*Пістофідіс Кіра,
4 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Повертайся живим!
Десь градом лягають постріли,

Не йди, бо смерть гуляє там.
Скількох вже покосила.
Та я тебе їй не дам!
Плаче мати, захлинаючись сльозами.
До Господа стала на коліна
І почала молитися.
Допоможи мені, любий Господь,
Мого сина врятуй!
Щоб вернувся додому живим!

*Почтар Софія,
4-Б клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Рідна земля
Україна – найкраща країна!
Хай в ній ніколи не буде війни!
Тоді можна сонцю радіти
І маки у коси плести.

Хай Україна буде єдина,
І хай ніколи не воює вона!
Бо Україна – то рідна країна!
Там наша з тобою сім'я.

Дивлюсь у вікно я і бачу
Рідненькі степи і поля.
Я люблю свою Україну,
Бо там народилася я.

*Самковська Олена,
4-А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я хочу в мирі жити!
У мирі хочу жити
Й не бачити війни,
Любити і дружити,
І жити так завжди!

Навчатись в мирі хочу я,
Це мрія найзаповітніша моя.
За мир голосую,
Голуба миру малюю.
Щоб далі жити в доброті
Й не знати горя у житті.
Старших людей поважати,
Про совість усім нагадати.
Тож будемо мирно ми жити,
З дітьми усіма вже дружити.
Про батьків піклуватись
І гарно усім посміхатись!
Я голосую за мир!
Щоб мрії гарні мої
Здійснилися на мирній землі.

Снадіна Надія,

*4 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Повертайся живим!

Не зміг він більше мовчати,
Коли всі навкруги грабували країну.
Пішов він за свободу стояти
Дітям за вільне і мирне майбутнє.
Повертайся живим, повертайся, благаю!
Щоб діти сміялись, було мирне небо,
Світ треба почати міняти із себе!

Фомнюк Вікторія,

*4-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хочу в мирі жити!

Хочу в мирі жити!
В мирі жити-не тужити!
Хочу в мирі жити

і з усіма дружити.
Для цього треба
з друзями миритися,
усім допомагати
й не сваритися!
Хай світить сонце ясне,
пливуть хмарки по небу.
Хай буде життя прекрасне!
Для цього мир всім треба!

*Хальзова Анастасія,
4-Е клас, НВК №12,
м. Рівне*

Миру хочуть люди всі
Миру хочуть люди всі
І дорослі і малі.
Голуб, миру принеси
мамі, тату і мені.

Я на нашій Батьківщині
нашій рідній Україні
хочу миру і добра
щоби злагода була.

*Христюк Марія
4-Б клас, НВК №12,
м. Рівне*

Чому плачуть українські матері

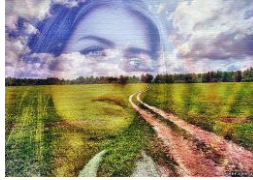

Як же сумно в світі жити,
Де немає миру,
Де людина так жорстоко

Знищує людину.
Як же страшно,
Коли брат розстрілює брата.
Як же гірко, коли діти
Не шанують батька.
Дуже гірко плаче мати
За дітьми своїми,
Адже в неї одне серце,
Що болить за ними.
Гірко плачуть матері...
Та війна проклята
В них забрала батька, сина
І рідного брата.

Ми ж колись були братами,
Так гарно дружили.
Зараз стали ворогами.
Що ж ви наробили?!
І за що ж ви посварились,
Мої рідні браття?
Скористався лютий ворог,
Розпалив багаття.
І уже з того багаття
Війна почалася.
Лютий ворог нас вбиває,
Забирає щастя.
Хіба думала та мати,
Як ростила сина,
Що війна у неї згодом
Забере дитину?
Дуже шкода, що не буде
Як було колись-то.
Бо тепер на серці рана,
Сироти в колисці.
Плаче гірко, бо не буде
Вже не тільки сина,

Не побачить і онуків,
Не буде родини.
Як же страшно, коли цвіт той,
Що мав проростати,
Розстріляли, розтоптали

Вороги прокляті.
Ой, чому ж ти воріженьку,
Пішов у чужину?
Ти ж залишив рідну хату
І свою родину.
Ти теж можеш не вернутись
У свою сторонку.
Стануть сиротами діти,
Погасне їх сонце.
Твоя матір теж ридас,
Плачуть рідні діти.
Бо не бачать свого батька,
Не можуть радіти.
Дуже страшно, коли гірко
Плаче рідна мати,
Що не може свого сина
Навіть поховати.
Гірко плачуть матері,
Війна серце крас.
Гинуть кращі сини й доньки...
Що ж буде з тим краєм?
Як ридас бідна мати!
Повернися, сину,
Будувати нашу хату,
Рідну Україну!
Добрі люди! Схаменіться!
Помиріться! Подружіться!

Лише в злагоді і мирі
Добре проживати,
Лише в мирі можна гарну,
Хату збудувати.
Наша хата – Україна
Є одна-єдина:
І Донбас, і Крим, і Захід-
Вся наша родина.
Добрі люди ! Прагніть миру!
Бо лиш в мирній хаті
Будемо щасливо ,
Й добре проживати.
Зараз кожному важливо
Вернутись додому,
Жити в щасті, в рідній хаті
І радіти тому.
«МИР» – таке коротке слово,
Та важить багато.
Саме це прекрасне слово
Робить в світі свято.
Якби всі народи в світі
Об'єднались разом,
Як би іще помирились
Брат із рідним братом!
От тоді б ми процвітали,
От тоді б раділи.
Тоді б наші рідні мами
З горя не сивіли...

Щенович Олексій,

*4 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир дитячими очима
Прийшла зима, всюди сніг.
Навкруги бігають звірі.
Усе навкруги біленьке, світле.

А тут війна...
Воюють наші герої.
Коли іде війна на сході,
У нас тут тиша, турбота й любов.
Ми хочем миру, чуєш, ти Росіє!
Давайте мирно жити у щасті.
Я голосую за мир і усіх закликаю,
Тому що без миру я щастя не знаю!

*Ягеньська Христина,
4-В клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Тату, не йди на війну...
Тату, татусю, не йди на війну!
Я хочу жити з тобою!
Серце тремтливе рветься з грудей.
Воно бажає щасливої долі.

Я хочу пліч-о-пліч з тобою рости.
Я хочу тебе обіймати.
З тобою дерева садити в саду,
Розкішні мальви поливати.

Я хочу з тобою ділити навпіл –
Радість, сум і тривоги.
Навчатись у школі, радіти життю,
Відчувати подих миру і волі.

Плаче, сумує душа,
Страшно, як рвуться гранати.
Юні солдати віддають життя,
Щоб Україні мир подарувати.

Тату, не йди на війну...

*Боровець Катерина,
5 клас, філія Яцьковецької ЗОШ І-ІІ ст.
Березнівський район, Рівненська обл.*

Повертайтеся живими

Прийшла весна, неначе постріл в спину
Приніс ти із собою біль і страх,
Повіявши війною нам зі Сходу
І мати сина проводить у дорогу.
Припавши у обійми сина,
Вона йому тихенько промовля:
«Я знаю, сину, тебе нелегкий путь чекає»,
Хай Бог хранить тебе завжди.
Ти не забувай Його, мій сину
Молись Йому ти кожен час
А Він є Бог, Він тобі допоможе
І збереже тебе від ворога всяк час.
А я, а я, мій сину, тебе я буду виглядати.
Ти ж повертайся скоріш живим до мене, сину,
Бо я без тебе, як той птах без крил.

Повертайтеся живими

Летіли лебеді на Схід
І розуміли, що прийдеться тяжко
Вистояти, щоб захистити
Нашу неньку Україну.
Вони летіли і молили Бога,
Щоб захистив, щоб допоміг
І щоб зберіг від ворога лихого.
Вони летіли й розуміли,
Що них удома ждуть їх діти
Які з сльзами говорили:
«О, повертайтеся живими!»
І ось вже Схід, Донбас, Луганськ...
І хмара чорна все покрила
І страх і біль їх огорта,
Вже стали чорно-білі крила

Летіли кулі звідусіль
То тут, то там лежали вбиті,
І думка не лишала лиш одна:
А що ж робити? Вдома діти.
Одна молитва на вустах у рідних:
Щоб Бог зберіг від горя Україну,
Щоб кров вже не лилась невинна,
Щоб сльози втерли матері і діти.
О тату, брате, любий друже,
За вас ми молимося завжди,
Щоб Бог зберіг ми з сльозами просим,
Щоб повернулись ви живі.

*Лямчик Аліна,
5-Г клас, НВК № 12,
м Рівне*

Ми за мир

Україно, ставай на коліна
та до Бога молитву неси.
Бо досить нам сліз і горя –
Україна єдина країна.
Ми на заході й сході – сім'я.
А на північ і південь – родина.
Але на сході – війна.
І постріл за пострілом лунає,
Та вогнище там не згасає .
Я так хочу миру на світі,
Щоб всі могли життю радіти,
І будемо молитись за це!

*Марчук Дмитро,
5-В клас, РГГ,
м. Рівне*

Десь далеко на Сході країни
Десь далеко на Сході країни зривів багато,
Кожен день там гинуть солдати.
Гинуть вони за неньку-країну,

Бережуть її кожную годину.

Там діти маленькі теж колись жили,
Та зараз не хочуть туди вони йти,
Панує на Сході розруха-війна,
Спокою й веселощів зовсім нема!

Тільки солдати і танки та всі Збройні сили
Стоять до загину, до останньої сили.
Не можна, щоб так було у країні,
Щоб гинули люди ні в чому невинні!

Обуваєва Олена,

*5 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир дитячими очима

Війна – яке коротке слово.
Війна – а скільки болю?
Війна – в серцях, в очах, і в слові...
Вона могутня і слабка,
Вона нестерпна і слизька...
Війна...
Війна, де руйнують міста і села...
Тяжка...ганебна і кривава...
Такою бачу її я!
Для кожного вона – окрема...
Для кого біль і страх...
Для кого цілковитий – крах!
Для кого влада і тиха...
Для всіх є різною – вона...

Федорчук Вікторія,

*5-Д клас, НВК № 12,
м.Рівне*

Мир

На небі світить сонечко яскраве,

Лунає крізь пташиний спів.
Як добре жити в злагоді і мирі,
Коли не чутно реву літаків,
Коли сміються радісно всі діти,
Коли ніхто не жде з війни близьких,
Нехай на світі мир панує,
Війна нехай назавжди нас забуде.

*Фурман Катерина,
5 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Чому плачуть українські матері?

Чому плачуть українські матері?
Діти їхні на війні.
Матері переживають нині:
Повернуться вони чи ні?
О Господи! Коли ж ми будемо жити в мирі?
Коли ж біда наш дім покине?
Коли мир запанує й Україна засміється?
Мир – це щастя й спокій,
Ясне небо й золоте колосся.
Яке ж це щастя жити у мирній країні,
Сповненій на майбутнє надіями!

*Цинко Софія,
5-Д клас, НВК №12,
м. Рівне*

Мир

Я голосую за мир,
Хай завжди буде мир,
Хай завжди світить сонце,
І усміхнені будуть діти.
Війна- це чорна хмара,
Яка нависла над Україною.
Війна- це сльози невинних,
Людей,дітей.

Я голосую за мир!
Кінець війні.

*Баджай Вікторія,
6-А клас, Мар'янівська ЗОШ,
Горохівський район, Волинська обл.*

Миру треба

Навкруги темрява, холодно.
Над Україною повисли чорні хмари.
Мати чекає сина,
А сина вже немає.
Десь далеко в небеса,
Поринула його душа.
Коли настане мир?
Ніхто не знає.
І тільки на нас одна надія,
Що мати воїна радіє.
Хай розійдуться чорні хмари,
І сонце вийде в чисте небо,
Тому що людям миру треба.
Тому ми просимо, Господи, у тебе:
Нам, українцям, миру треба!

*Войцішук Катерина,
6-А клас, Мар'янівська ЗОШ,
Горохівський район, Волинська обл.*

Помилуй, Боже, нашу Україну
Чи буде мир у нашій Україні?
Я задаю питання знов і знов.
І знову чути: воїн наш загинув,
І в серці знов холоне кров.
Коли скінчиться ця війна проклята?
Що забирає в матері синів.
Чи довго будуть плакати дівчата,
І скільки буде в нас ще вдів?

Помилуй, Боже, нашу Україну,
Спаси від напасті наш рідний край.
Нехай же наші воїни не гинуть.
Помилуй їх, а ворогів скарай!

*Вольська Ольга,
6-А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Мрія про мир

Діти всієї планети Земля,
Міцно візьмімось за руки,
Крикнем дорослим: «Навіщо війна?
Досить страждань і розлуки!»

Ріки пролитої крові течуть...
Боже! Дай розум усім нам!
Під мирним небом хочем зростать.
Батьки, допоможіть в цьому нам.

Ми хочемо щасливого дитинства,
Ми мріємо про щастя, радість, сміх.
Нехай лунає пісня дзвінко,
Слово «Мир» на устах дітей всіх.

*Дзюба Катерина,
6-А клас, Мар'янівська ЗОШ,
Горохівський район, Волинська обл.*

Я голосую за мир!

Я хочу миру на землі,
Багато радості в житті.
Ночі тихі, зоряні, спокій
У нашій рідній Україні.
Бідні солдати на сході гинуть
За нашу державу - за Україну.
Як так можна все терпіти?
Сльози матері проліті.

Будь ласка, Господи, допоможи їм
Цю війну перемогти.
Щоб повернулися вони живі, здорові,
Вони і їх матері жили в теплі й любові.
В домі лине сміх як пісня,
Вже й година навіть пізня.
В кожній хаті радість лине
Щоб жили всі у мирі,
Усі щасливі, повні радості,
І ми, і вся земля.
І ми і вся земля хочем миру,
Будь ласка, Господи, хай буде мир!
Я голосую за мир!

*Жовтан Надія,
6-А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Мрії маленької дівчинки
Заглядає місяць у моє вікно,
І цілує мама ніжно в щічку,
Зірочки не сплять уже давно,
Кольорові сни дарує нічка.

Заглядає страх в її вікно,
І в подушку плаче дівча тихо.
Дівчинка маленька вже не спить давно,
Бо прийшло у їхнє місто лихо.

Дівчинка маленька вже не спить давно,
Мріє дівчинка про мирне небо,
Вибухи освічують її вікно...
Сукні і розваги їй не треба.

Боженьку, даруй їй майбуття!
Дім із вікнами, уроки просто неба,
Мирний сон і без війни життя,
І більше їй нічого і не треба...
Миру!

*Климчук Станіслав,
6-А клас, Мар'янівська ЗОШ,
Горохівський район, Волинська обл.*

Жорстока війна

Жорстока війна покликала солдатів.
За нашу волю боряться вони
Все добре буде я це знаю.
Я люблю нашу Україну,
Мою любов Батьківщину.
Прийде пора – закінчиться війна
У Бога просимо цієї ласки.
Хай буде мир по всі літа
У нашім ріднім краю!

*Копитчак Юлія,
6-А клас, Мар'янівська ЗОШ,
Горохівський район, Волинська обл.*

Я хочу миру!

Я хочу миру, я молюсь
Бо нищать мою Україну.
Я буду голосно кричать
За нашу рідну Україну.
Немає болю у руці,
Немає болю навіть в серці.
Коли уб'ють мою землю
Я буду плакати всім серцем..
Я дуже прошу: зупинись.
Я хочу миру, що аж плачу.
Війна скінчиться стане мир
А я буду радіти і сміятись.

*Лукомська Сандра,
6-А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Майдан, війна, кровопролиття...

Змінили все наше життя.
Невже немає людям що робити,
Як на війні стріляти, бити?

Адже жили усі так дружно,
Хоча було колись сутужно,
Пережили усе... Тепер що сталось?
Куди ж та дружба заховалась?

Депутати, президенти...
Всі сваряться, всі претинденти.
Танки, кров...
Розпочалось все знов!
Давайте закрисмо цей тир,
Встану й скажу: «Я голосую за мир!»

*Мандрицька Ангеліна,
6-Б клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Я хочу, щоб сонце світило,
Радо співали пташки,
Хочу, щоб мама і тато
Були із нами завжди.

Я хочу квітів у полі,
Усміхнені лица дітей,
А не стурбовані рухи
І сльози, що ллються з очей.

Не хочу я більше крадіжок,
Не хочу убивств та страждань!
А хочу я миру і долі...
Військових не дій, а навчань.

І світла, і щастя всім дітям,
Що голосують за мир!

Коли всі візьмемось за руки –
Закриєм війни страшний тир.

Хочу, щоб сиза голубка,
Вранці в вікно заглядала,
Хочу, щоб сонце світанком
Ранок з добром віщувало.

Хочу, щоб море мені усміхалось
Й пісня трембіти лунала із гір,
Хочу усім нагадати:
–Я голосую за мир!

*Панченко Станіслав,
6-А клас, Мар'янівська ЗОШ,
Горохівський район, Волинська обл.*

Я голосую за мир!
Я голосую за мир.
Вони стоять за нашу долю
І гинуть там, на полі бою.
Жити у ласці, злагоді, добрі
Хочуть і дорослі, і малі.
Я хочу миру й волі на Землі,
У Бога я вимолюю її.

*Подгорна Наталія,
6-Д клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Солдати повернулися з війни...
Солдати повернулися з війни...
Ще не назовсім, тільки у відпустку.
Родина славить Бога, що живі.
А зовсім скоро ця відпустка закінчиться,
І наші татусі повернуться на фронт.
О, як там страшно бути: свист куль,
Землянки, розвідки, прориви...

Смерть побратимів і скупа сльоза...
Молюся: Боже, порятуй Україну,
Своїм покровом огорни солдатів.
Хай наші рідні вернуться додому,
Земля повстане із руїн,
А ясне сонце в небі голубому
Осяє мирний ранок кожному із нас.

*Яковишина Лілія,
6-А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Бо в кожного своє життя
Раніше ми не помічали,
Що і не знали ми печалі,
Що гарно й мирно ми жили
І що щасливими були.
Були усі хоробрі й дужі.
Ну, а тепер послухай, друже.
«Війна» і «мир» – різні слова.
Винна не мова, не вона.
Це винні люди, що воюють,
Бо мир вони вже не цінують.
А дітям хочеться добра –
І думка в них про це одна.
Війна вже миру обрізала крила,
Добро на кров перетворила,
Яка тече річками без зупину,
Коли вбиваємо людину.
«Війна» і «мир», у них все різне,
Між ними дружба просто кисне.
Людина ж гордо в серце б'є,
Що в Україні ще надія є.
От ми по-різному живем,
Це ніби безліч в нас поем,
Яким немає вороття,
Бо в кожного своє життя.

*Березка Наталія,
7-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

На сході – війна...

На сході все ще йде війна,
кровопролитна й затяжна.
Гримлять гармати, гинуть люди,
біль і страх поселились усюди.
Зруйновані будинки і сади...
Солдати на постах, гармати, танки...
Людської крові там кругом сліди.
Перепустки, пайки і тільки обіцянки.
Моя країна, сплюндрована ненько!
За тебе я Богу молюся тихенько.
Молюся всім серцем, всією душею,
молюся з сестрою малою своєю.
Ми просимо в Бога миру країні.
Тут мирно люди жити повинні.
І небо хай буде сонячне й чисте.
І зорі хай сяють яскраво й барвисто.
Нехай заростуть житами окопи,
забудуться гнів й несправедливість.
Нехай лиш мирні будуть турботи,
а у серцях людей мир буде й щирість.

Казав мій прадід...

Колись казав мій прадід так мені:
– Запам'ятай такі слова, онучко:
Лиш мир найважливіший на землі
і знати це повинні всі, моя чомучко.
Я жив в селі під час війни.
Нас, молодих, у рабство забирали.
І лиш рабами мали бути ми,
та вільний дух вони наш не зламали!
Я був в полоні, в таборі Майданек,
а там собаки, охорона, непосильна праця.

там голод, холод, біль і страх
і смерті люди перестали там боятися.
Війна страшна розруху лиш несе.
Вона батьків у діток забирає,
у серці страх і розпач поселяє...
Війна-страшенне зло. Завжди це знай!
За мир боротись треба, пам'ятай!

*Гандзюк Даяна,
7-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Найкращі й ненависні слова

Мир, мама, Україна,
родина, рідна країна...
Це самі найкращі слова!
Так думає вся моя рідня.
А ненависне слово- війна,
бо дуже жорстока і люта вона.
Це смерть і розруха, а ще страх,
сльози, горе, нещастя, жах.
Хай буде мир! Ви, люди, пам'ятайте!
Його усі завжди оберігайте!

*Гренішена Аліна,
7-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Боріться за мир!

Миру хочу в Україні,
Хочу миру в рідній країні!
Мрію, щоб сказали: «На сході мир!
Нарешті в Україні мир наступив!»
Скільки було б посмішок веселих!
Скільки було б радості в оселях!
Люди більш не проливали б сліз.
Смуток у оселі більше б не ліз.
Тож за мир боріться завжди й всюди,
бо без миру нам не жити, люди!

*Камак Сергій,
7-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хай буде мир!!!

Хай буде мир віднині і довіку!
Хай буде мир й замовкнуть війни всі.
Потрібний кожному він чоловіку.
Бо мир-це радість і щасливі пісні.
Хай буде мир й замовкнуть всі гармати.
Доволі крові, сліз, нещастя, бід!
Нехай не гинуть ані діти, ні солдати,
нехай розтане між народів лід.
Нехай настане потепління й не воюють,
нехай усі слова ось ці почують.
Хай буде мир! Веселі будуть діти.
Спокійні стануть всі жінки.
- Хай буде мир!-звертаються до Бога,
чоло зросивши потом трударі.
Хай буде мир віднині і довіку!
Хай буде мир й замовкнуть війни злі!
Хай у міцних обіймах всі народи
ідуть у майбуття, йдуть через віки!

*Касянчук Ольга,
7-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Струна у серці

Ростила мама сокола-синочка,
купала у любові день-у-день!
До серця його ніжно пригортала,
співала світлих, радісних пісень.
Учила сина бути добрим, чесним,
щирим, справедливим,
любить свою країну і людей.
і завжди повертатися додому

з далеких далей і чужих земель.
І виріс сокіл в мами ясноокий.
Став її гордістю. Про внуків мріяла вона.
Та сталося в країні лихо-
розпочалась невизнана війна...
Сказав тоді синок, що піде воювати
за рідну землю, за майбутнє для дітей.
А що могла вона зробити?! Так учила...
Поцілувала ніжно сина й відпустила...
І знов чекала на дзвіночок,
що він живий, здоровий, все гаразд...
І день, і ніч у Бога лиш молила,
щоб повернув додому їй живого сина.
Якогось ранку неньці лячно стало...
Усе похмуро, холодно, пільма...
Так, ніби материнське серце відчувало,
що в їхній дім прийшла біда.
Дзвінок... Умить все стихло, почорніло,
скотилась по щоці пекучая сльоза.
Тремтячим голосом по телефону говорили,
її єдиного синочка вже нема...
З тих пір у матері одна дорога-
де вічний біль і спокій. Їй тепер туди.
Там зустрічають завжди добрі, рідні очі
з холодної гранітної плити.
Вона уже не плаче, не ридає,
біля могили стане тихо, фото сина обійме.
А син її невидимими крилами-руками пригортає,
з граніту ніжно кличе: «Не сумуйте, мамо, все мине.»
...Пройдуть роки...Все знову забуває.
Забудуть люди про війну. Закінчиться вона!
Лиш тільки сива ненька пам'ятає
той день, коли на серці обірвалася струна...

Мені наснилася війна
Мені наснилася війна,
яка життя моє псувала,
така гидка вона була,
що душу мою розривала.

Кричала я їй: «Схаменись,
не вбивай ти людей,
хоч на мить зупинись,
зникни з наших очей!»

Подивись, що накоїла
ця війна ненависна.
Все собі присвоїла,
а земля ж беззахисна

На ній уже нічого не росте –
ні жито, ні пшениця.
На ній уже нічого не живе,
а на деревах тільки плачуть птиці.

Моє серце здригнулося від страху.
І враз, прокинулась від жаху:
невже війна на таке спроможна?
Та знаю я – вона переможна

Надворі вже 21 століття,
а в нас в країні
твориться жахіття.
Та мусим ми перемогти
і миру в небі досягти.

Бо всі прагнемо свободи
та повноцінного життя,

щоб не було ніякої шкоди,
прекрасним було майбуття.
Щоб діти радісно ходили в школу,
а про війну- ніде й ніколи.

Якщо ми справжні патріоти,
За правду маємо бороти.
Тому що ми – за Батьківщину!
За нашу неньку-Україну!

*Лісова Богдана,
7-Б клас, Мар'янівська ЗОШ,
Горохівський район, Волинська обл.*

Рідна Україна!

Уже минула не одна весна,
А в моїй країні все іде війна.
Гинуть молоді солдати,
Чути стогін крик – плач бідна мати.
Виростила мужнього сина,
А він залишив усе і пішов...
Пішов захищати рідну Україну!
Дуже скоро знов прилетить весна,
І що ж нового розкаже нам вона?
Я так хочу, щоб з прекрасною порою
Прилетіла гарна звістка –
«Уже закінчилась війна».
Щоб знову веселився мій народ,
І не треба нам ніяких більше нагород.
Боже, милий, зглянься і почуй:
Мій народ і землю рідну ти врятуй
Захисти нас, Боже, від біди.
Адже час минає дуже швидко
Уже роки...
Тягне цей тягар моя країна,
Й поховала вже не одного сина.
Ми уже втомились і не хочем воювати,
Хочем мирно жити й Бога прославляти

*Майданець-Ковальчук Віталій,
7-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я хочу в мирі жити!

Люба моя Україна!

Рідна моя країно!

Буду любити тебе в щасливі дні.

Буду любити тебе в часи скрутні.

На сході в нас жахлива війна, на жаль.

Через це в наших сім'ях страшна печаль.

Але я вірю. Ні! Знаю! Ми переможемо!

Я знаю! Ми знову у мирі жити зможемо.

Ми знову зможемо життям насолоджуватися.

І будуть діти у вільній країні народжуватися!

...Страждають від війни дорослі і малі.

Роботи забагато мають лікарі.

Я хочу, я мрію в мирі жити!

Бо в мирі жити-радіти, не тужити!

*Мельник Вікторія,
7-Б клас, Мар'янівська ЗОШ,
Горохівський район, Волинська обл.*

Я голосую за мир!

За мир голосую я!

За мир голосує країна моя!

А моя країна-рідна Україна!

За мир голосує тут кожна людина!

Тому що мир - це небо і сонце,

Яке заглядає у кожне віконце.

Тому що мир – це річка і квіти,

Це завжди веселі, усміхнені діти.

Мир – це струмочки весняні веселі,

Це радість і щастя у кожній оселі.

А влітку квітує усе навкруги.

Прекрасні осінні ліси і луки.

Зима теж приходить пухнаста, красива,
І знову дорослі та діти щасливі...
Не хочемо чути ми слово «Війна»!
Нікому не потрібна вона!
За мир голосую і я, і всі люди!
Нехай же війни в нас ніколи не буде!
Всі люди щасливі будуть і я!
Щасливі усі на планеті Земля!

*Мінчук Олексій,
7-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хай буде мир!
Україна-держава єдина,
найпрекрасніша з усіх.
Тут в злагоді живе родина.
Лунає тут дитячий сміх.
Ми хочемо миру, щоб квіти збирати,
щоб маму любити і пісню співати.
Рідна Батьківщино! Люба Україно!
Як сонце ти сяєш, як мама голубиш...
Сама найкраща у світі країно!
Ти нас, дітей своїх, щиро любиш.
Хай же в Україні люди в мирі проживають,
хай історію свою добре вивчають.
Хай війни вони не знають,
що мир потрібно берегти-завжди пам'ятають!

*Момотюк Віра,
7-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

За мир, за колоски налиті
За мир, за колоски налиті,
За хліб на нашому столі,
За мудрість і за мир у світі,
За все, що є на цій Землі.

За любов та красу світу,
За доброту у всіх серцях.
Та за спокійні ночі світлі,
За ясну віру у серцях.

Я дякую за колоски налиті,
За мир в теперішні часи.
Я буду вірити й молити
За мир на всій нашій Землі.

Прекрасне небо, ясні зорі,
Дерева, квіти і трава,
Це все квітуча Україна,
Це все ж таки моя земля.

Тож будьмо разом,
Завжди з миром.
Любімо всіх ми, незважаючи на зло,
Бо всеє злєс для людини
Перемага лише добро.

Із миром жити для нас краще,
Не чути вибухів, стрільби.
Коли ж ми будем жити в мирі,
То зможемо усе перемогти!

Пупич Віталій,

*7 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Тату, не йди на війну...
Тато, не йди на війну,
Тато, залишся зі мною!
Граймо у гру потайну –
Поряд: рука із рукою!
Тато, я закохався...

Люблю музон і футбол...
Може б, ти вдома зостався,
Разом забили б ми гол,
Приготували сніданок,
Маму зустріли в дворі –
Разом – і вечір, і ранок –
Де це в календарі?!
Знаю, хоча ти не поряд,
Всюди зі мною, завжди,
Подих твій, сила і погляд
Нас відведе від біди.
Тату, не йди на війну!
Треба життю знать ціну,
Треба навчитись любити!

*Романюк Наталія,
7-Б клас, Мар'янівська ЗОШ,
Горохівський район, Волинська обл.*

Ми за мир!

Ми за мир Україною всією,
Хочемо миру ми на землі,
Щоб стосунки у всіх країнах
Лише дружні і добрі були.
Я хочу, щоб люди
Усі мирно жили.
Батьки не сварились,
А діти дружили.
Щоб війна та Донбасі
Скінчилась. «Годі!»
Терпіти насилля на сході.
Ми не будемо жити в неволі.
Ми за мир стоїмо.
І в бійців наша віра.
Перемога за нами,
І ми в це щиро вірим.

*Степасюк Діана,
7-Б клас, Мар'янівська ЗОШ,
Горохівський район, Волинська обл.*

Тату, не йди на війну!
Тату, не йди на війну –
Без тебе дім у нас порожній.
Ти сильний, мудрий та хороший.
Тату, не йди на війну!
Маленька, ніжна як троянда,
Така тендітна та красива.
Але, нажаль, і не щаслива
Бо її тато, рідний тато,
Іде на фронт там воювати.
А ще у неї менший братик.
Він також хоче мами й тата.
Їм так потрібна ласка й доброта
Ріднесеньких милесеньких батьків.
Не йди, мій тату, не лишай
Ми хочем миру, згоди та добра.

*Хайнська Аліна,
7-Б клас, Мар'янівська ЗОШ,
Горохівський район, Волинська обл.*

Мамина молитва
Якось побачила, як мама плаче,
Як виглядає кожен день в вікно –
Чека вона лист щастя
Від сина, що пішов на фронт.
І кожен день я бачу на колінах маму
Молитву чую кожен вечір я:
Щоб вижив син,
Щоб кінчилась війна,
Говорить мама й хочу я.

Щоб війни не було

Чорний ворон налетів на нашу країну,
Кров'ю окропив нашу неньку милу.
Плаче батько, плаче мати
За втратою сина.
Плаче мати і дружина
Хочуть просто-миру.
Щоб чутний був сміх дитячий,
Усміхались друзі,
Ясне сонце, щоб світило
Щоб війни не було!

*Чубко Катерина,
7-В клас, ЗОШ № 13,
м. Рівне*

Різдво

Вечір, сутінки, біль і ...кутя.
Різдвяний спів... за окопом.
Ісус народився, Боже Дитя,
Щире і чесне з праведним Оком.

Вічний воїн, стомлений золою,
Шляхом праведним ідеш вперед,
Захищаєш віру в справедливість,
Не зупинить тебе ворожий меч!

Мрієш бачити родину, дзвони чути,
Щедро дарувати хліб і сіль,
Героєм хочеш в казці бути,
Чужинця вигнать звідусіль.

...Вечір, сутінки, спокій, кутя...
У хаті - хор колядників, тепло!
Мирна розмова, героїв ім'я,
«Ісус ся Рождає, славімо Його!»

Воробій Софія,

8 клас, філія Яцьковицької ЗОШ І-ІІ ст.

Березнівський район, Рівненська обл.

Схилися над могилою солдатів

Схилися над могилою солдатів –

Вони померли за майбутнє.

Будь чесним сином, дорожи батьком
Спитай у неба...Хто ж в цім винен?...

А небо...небо грімом вдарить

Бо вже несила це терпіти!

Цю біль і шум,сльози...розпач.

Настане час і всі забудуть,

Але не справжні патріоти!

Гініатуллїна Юлія,

8 клас, Городищенська ЗОШ І-ІІІ ступенів,

Шепетівський район, Хмельницька обл.

Мені знову наснилася війна

Мені знову наснилася війна,

Де все палало навколо, горіло.

Фарби світу змінила вона.

Серце матері враз почорніло.

Мені знову наснилася війна.

Кров лилася по рідній землі.

Мій народ на коліна не впав...

Ну чому мені сняться бої?

Хтось кричав у моєму сні:

«Ми з тобою, живи, Україно!»

То були твої дочки й сини,

Моя рідна, стражденна країно!

Раптом очі розплющила я,

Засміявся промінчик сонця.

Був початок нового дня...

Мир заглянув у рідне віконце.

Гурінчук Софія,

8 клас, філія Яцьковицької ЗОШ І-ІІ ст.

Березнівський район, Рівненська обл.

Лист для воїна АТО

Скажи солдате, як ти там на Сході?

У зиму цю, чи добре вдітий ти?

Що сниться у холодному окопі?

Як часто рідні шлють тобі листи?

Якби не ти, війна б дійшла до Рівного і до Одеси і Карпат.

Не знав би ворог, як воюють діти,

Безсилі їхні танки й літаки.

За нами Бог, нескореність та правда,

За нами ж і минулого нема.

Климова Вікторія,

8 клас, Городищенська ЗОШ І-ІІІ ступенів,

Шепетівський район, Хмельницька обл.

Нав'язана війна

Кордони на сході України

Порушила зловісна війна.

Стогне земля неньки Батьківщини,

За вторгнення заплатять всі сповна.

В українських братів забрала життя

Безжальна гібридна війна.

І немає назад їм вороття,

Лише в пам'яті їх імена.

Хто за ними плаче?

Хто всю ніч не спить?

Мамине серце терпляче

Бога просить щомить.

Страшно воїну, коли земля горить,

Коли смерть стоїть перед очима.

І як в бою важлива кожна мить –
Які в них крила за плечима!

За рідну домівку поклали життя
Герої, що живуть в українських серцях,
А ти живи, герой-солдат,
За всіх, хто не повернеться назад.

Ночами я звертаюся до Бога,
Молюся за твоє молоде життя,
Прошу, щоб швидше була перемога,
І молю Господа кожного дня.

*Кривдюк Руслана,
8 клас, Мар'янівська ЗОШ,
Горохівський район, Волинська обл.*

Я голосую за мир!

Я голосую за мир голосами мільйонів дітей.
Я голосую за мир тому, що я хочу миру!
Я голосую за мир почуттями всього народу.
Я голосую за мир єднання і свободу.
Я голосую за мир, за волю і свободу народу,
Я голосую за мир, за щастя та перемогу.
Я голосую за мир і безтурботне дитинство,
Я голосую за мир, за пісню та за сміх.
Хай сонечко з неба освітить наш дім,
Хай усмішки сяють у всіх.
Я голосую за мир, щоб матері землі в тривозі за синами
Не допустити, щоб умивалися слізьми.
Хай буде мир завжди на цій землі,
Хай радість буде у серцях і душах.
Ні!!! Скажемо війні. Хай буде мир!!!
Любові між людьми ніщо хай не задушить!

*Кучер Олена,
8 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир дитячими очима
Я люблю свою країну,
Рідне місто я люблю,
Небо зранку синє-синє,
Роси, наче з кришталю.

Люблю спів пташок знайомий,
Люблю вранішню зорю,
Люблю маму, друзів, школу
І життя я теж люблю.

Та чомусь останнім часом
Неспокійно стало враз.
Захищають нас солдати,
Ризикують кожен час.

Хочу, щоб усе змінилось,
Мир щоб був завжди у всіх,
Щоб солдати повертались
І лунав щасливий сміх.

Щоб спокійно люди жили
В мирі, злагоді, добрі,
Кожен день щоб був щасливий
На всій українській землі.

Мир – це слово особливе,
Мир потрібен завжди всім.
Мир – коли усі щасливі
І дорослі і малі.

*Мельник Людмила,
8 клас, філія Яцьковицької ЗОШ І-ІІ ст.
Березнівський район, Рівненська обл.*

Прийшла війна

Прийшла війна,
А діти залишилися без крила.
Без тата, без опори
І ми надія, мамі душу зігрива
Що він вернеться
Що буде добре...
Де тато прочитав їм казку
А мама всміхнена завжди
Та втрату не вернути
І сліз не зупинити
І знову лиш надія гріє душу
Що ворог зникне назавжди.

*Мінайлов Іван,
8 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хоробрі серця

Сонце із неба та пісня митця
Разом стрічають хоробрі серця.
Ті серця не здавались без бою,
Їхні тіла не боялися болю.
Удень чи вночі, в усяку погоду
Захищали кордони свого народу.
За це їм подяка – світла та щира,
Що мир є, свобода та усмішка мила.
Вертайтесь із гідністю, будем чекати
Із хлібом та сіллю, пісні ще й співати
Про ті серця, що хоробрі були,
Що в серці у нас будуть завжди.

Пупич Богдан,

*8 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мій голос – майбутнє країни

Миру прагнуть усі на світі,
Ми без нього, як пташка без крил,
Хочеш жити у затишку тиші -
Цінити кожну мить.
Мир на землі неможливий без згоди
Без діалогу між людьми,
Без нього усі втрачають свободу
Хто в подумках , хто в житті.
Найбільш страждають, напевно, діти,
Для них не поясниш суть речей,
Для них це чорний світ без ігор і сміху,
Де тишу замінить страх в очах.
Війна для нас як покарання,
Бо ми не вміємо берегти,
Цінити те, що маємо,
Радіти посмішки батьків.
Дякую, Боже, тобі за Україну!
Дякую, Боже, тобі за життя!
За сонячні дні, за світанки,
За посмішки щирі, Україно моя!!!

Прокопчук Тетяна,

*8 клас, філія Яцьковицької ЗОШ І-ІІ ст.
Березнівський район, Рівненська обл.*

«Ніхто не забутий, ніщо не забуте»

Ніхто не забутий, ніщо не забуте.
Пам'ятаєм ми вас завжди.
Скільки тривог уже пережито,
У ці скорботні болісні дні.
Але ніхто не забутий, ні що не забуте...
Бо пам'ять не просто зітрете.

І серцю не просто мовчати
Коли всю душу від розпачу рвеш
 Бо спогади наче ті кулі
Кожний постріл знову у ціль...
 Ворог...прошу тебе дуже
Зупинись, хоч на мить зупинись!!!

Тимчук Марія,

*8 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Лист для воїна АТО

Любий, дорогий солдате!
Наш рідний старший брате!
Спасибі за спокій у нашому місті,
 За наше щасливе майбутнє,
 За наше цікаве дитинство.
Ти повертайся до своєї родини скоріше
Сильним, живим і здоровим.
 Ми знаєм, що ти герой!
І з мужністю ідеш в напад на ворогів,
 Щоб ми жили під мирним небом,
Ходили спокійно без страху до школи.
 А ми стали справжніми патріотами.
 Ти, воїн, себе бережи!
 Ми з нетерпінням чекаємо на тебе,
І любимо тебе своїми юними серцями,
Та з радістю зустрінемо тебе веселими піснями!

Боровець Аліна,

*9 клас, філія Яцьковицької ЗОШ І-ІІ ст.
Березнівський район, Рівненська обл.*

Мені наснилася війна

Мені наснилася війна,
У тій війні гра дуже зла.

І смерть, і сльози в тій війні,
Помирають сини молоді,
Помирають молоді солдати,
Діти залишаються без тата.
Мені наснилася війна,
Вона ішла, не оглядалась .
Усі навкруг її боялись,
Усі від неї десь ховались.
І тільки наші віддані солдати,
Зуміли захистити рідну матір.
Пройшли крізь злидні і морози,
Пройшли крізь смуток, і журбу.
Терпіли біль в скрутну погоду.
Не забували про одну,
Про рідну неньку, дорогу.
Україна! Рідна наша мати,
Не дамо тобі ми сумувати,
Будемо тебе ми захищати,
Будемо завжди тебе звеличати.
«Слава Україні!» промовляти.

***Боровець Маргарита,**
9 клас, філія Яцьковицької ЗОШ І-ІІ ст.,
Березнівський район, Рівненська обл.*

Мені наснилася війна
Мені наснилася війна
І люди там страждали,
Не їли і не спали,
Все кров'ю обливали.
Житні поля, де ми волошки збирали,
Вишневі сади, у яких солов'ї нам співали,
Моє село, моя країна –
Квітуча, мирна і співуча,
Моя лелеча Батьківщина,
Мій вільний край безмежний,

Ліси, поля, гори, луки і степи,
Це все – що ми так цінували
Вмить зруйнувала зла війна.
І солов'ї вже не співали,
Не дзюрчала в струмочку вода,
а лиш бомби все руйнували.
Лишилась країна життя.
Але, на щастя, прокинулась я сонячним ранком,
В тишині спостерігала за прекрасним світанком.
Я дякую Богу, що це – лише сон,
Бо наші солдати не віддадуть нас в полон.

*Белік Дмитро,
9-А клас, ЗОШ № 13,
м. Рівне*

Не про любов

Черпає благодать дозріле зерно
З премудрих пригорщ стародува – вітру,
Збирається у колоски натхнення
І прихорошене в хліба лягає у макітру.

Потужне літо з грозами в двобої
Мрійливо мандрувати буде світом,
Зозулями одягнене у строї,
Розхристане брехливим осені привітом.

Старече щастя з течій необачних
Відлунное багаттям зморшкуватим,
Бездарне ложе божевільних клячей,
Безкровних, з тілом ледве теплуватим.

Любов небесна з радістю нагряне,
Розіб'є стіни болю трубадур,
На сповідане рання неторканне
Зійде іскринням від розбитих мур.

*Захуцький Ярослав,
9 клас, Городищенська ЗОШ I-III ступенів,
Шепетівський район, Хмельницька обл.*

Прости мене, мамо!

Прости мене, мамо, що я забарився,
Не вернуся додому, бо дуже втомився.
Ти вчора мене на війну проводжала.
«Скоріше вертайся!» – мені ти бажала.

Прости мене, мамо, вернутись не зможу:
Сили вже мало, та й шлях не знаходжу.

Поліг я навіки у степу чужому,
Закрило повіки – не вернуся додому.

Прости свого сина, любая ненько.
Пробила година – відходжу раненько.
Прости мене, милая, зіронька ясна.
Поцілила куля ворожа завчасно!

*Калько Надія,
9-Б клас, РЕПЛ,
м. Рівне*

Перемир'я

Здавалося б – перемир'я
І тихо навколо має бути.
Лиш птахи чути і вітер
Шепоче. Хутір...
Здалеку видно - криниця
І хата біла в саду із вишень.
І вікна бліднуть і черепиця
Додолу. Липень...
Червоний мак поглинув
Села дорогу із яром разом.
Усе так мило... Та загинув
У перемир'я... Снайпер...

*Ковальчук Марія,
9 клас, Городищенська ЗОШ І-ІІІ ступенів,
Шепетівський район, Хмельницька обл.*

Повертайся живим!

Дорогі наші хлопці-орлята,
Ми стежимо за вами щодня,
Молимо Бога, щоб вас не здолали,
Щоб скоріше скінчилась війна.
Ми по «телеку» бачимо щодня,
Як ви мужньо боронились щоночі.
Радості мало, одні лиш страждання,
Та ми раді, що у вас горять очі.
Багато з вас, хлопці, ранені,
І ще більше лежать у землі.
Вас оплакують рідні й коханії,
Москалі проклинають в Кремлі.
Тож вертайтеся живими, солдати,
Нехай усмішка квітне в імлі.
Вас чекають кохана й мати,
А декого – й діти малі.

*Корсюк Тетяна,
9 клас, Новоставська ЗОШ І-ІІ ст.,
Рівненський район, Рівненська обл.*

Я люблю Україну

Я люблю Україну, своє рідне село,
свою хату, і ліс, і поле.
Я мала ще, та Луганськ і Донецьк
озиваються в серці болем...
❄ ❄ ❄
Україні – слава! Героям – слава!
Це не просто слова, не забава!
Так сказав би й Тарас і підтримав його Франко –
Усе наше духовне начало,
Якби з нами в цей час жило.

Ми хочемо миру, хочем життя на землі,
Щоби наша Україна цвіла,
А не мучилась криками болю.
Тож почуйте нас, наші батьки,
Досить чварів і досить роздорів!
Україна одна, тож утіште її
І розрадьте не тільки словами.
Відсіч дайте її ворогам –
Непереливки стане тоді москалям –
І Україна засяє квітками.

Українці, візьміться за руки
Українці, візьміться за руки
І загляньте у вічі. Що там?
Схід і Захід – це жовте й синє?
То невже тут існує ворожість?

На землі нашій, вкритій ланами,
Золотиться-колоситься жито,
А із неба високого синього
Жовте сонце до нього тягнеться.

Мова рідна звучить-ллється
Від Донецька до Львова – щиро.
Відчувають всі люди серцем –
Ми – єдина країна.

Руки трудящі бачити
На собі земля наша хоче,
Від ударів «градів» натомість
Корчиться, муки підносячи стогін.

Хто почує Шевченка голос:
«Обніміться ж, брати, молю вас!»
Плаче ненька-Україна...
Утрімо ж їй сльози!

*Обуваєва Антоніна,
9 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Повертайся живим!
Повертайся живим!
Ти обіцяв.
Повертайся живим,
Ти надію давав.
Сьогодні ти на війні,
Захищаєш країну.
Борися за вільну Батьківщину!
Ти віриш в те, чого
Так хочуть всі.
Ти знаєш, що потрібно людям на землі.
Ти знову йдеш і йдеш.
Ти дивишся в даль.
У твоїх очах безмежний жаль.
Ти залишивши матір – пішов на війну,
Таку жорстоку, страшну і гидку.
Ти хочеш захистити нас,
Щоб ми жили,
Раділи, бавились, любили,
Любов свою тобі дарили,
В думках, словах, листах.
Сказати можемо ми багато,
А мови серця нам не передати.
Тому вдихай любов через повітря,
Із киснем разом силу поглинай,
І знай солдат – ти воїн!
І пам'ятай, ти обіцяв.

*Сачук Ольга,
9-А клас, НВК №12,
м.Рівне*

Що стало, Господи?
Що стало, Господи, дивись, що стало?
Стьмянів і в порох обернувся світ,

Одної іскри вже не буде мало,
Щоб полум'я палалало сотні літ!

Щоб кров лилась – вже досить і образи!

І очі люті не закриє страх!
Метал і кров змінили трупи й газу,
А мудрість не приходить й у літах!...

І зникли ті, що з стягом білим йшли,
І ті, що "ні " сказати не боялись.
Вони лишили пам'ять по собі...
А що, людино, по тобі зосталось?

Ти запитай себе: "Життя навіщо?
Навіщо тут я зараз і тепер? "
Життя минуче, і ніхто не вічний!
Сьогодні був, а завтра вже помер...

А ті руїни, зламані ті долі,
Що полишила по собі війна.
Скільки років, століть буде доволі,
Щоб з пам'яті навек пішла вона?

Скільки ще тіл нам треба поховати?
Скількох в останню проведемо путь?
За скількома іще заплаче мати?
Скільки покинуть дім та не прийдуть?

Скількох дітей заплаканих побачим,
Що нікому в цім світі буде їх зігрить?
Ми відійдемо...Хто по нас заплаче,
Якщо й надалі будуть всі так жить?

А ті поля, земля й луги зелені,
Ті небеса без диму від гармат,
Пташині співи, чисті та веселі,

Колись іще отак – от прозвучать?

А будуть ще світанки такі чисті?
А сутінки такі колись прийдуть?
І зорі, мов сліпучеє намисто,
Іще колись освітять нашу путь?

А ми колись таке побачим небо,
Річок глибини чисті, мов кришталь?
А навіть з ними нам життя це треба,
Коли і серце стане наче сталь?

Коли згадаєм, "як воно – прощати"?
Коли свої побачимо гріхи?
Коли у гніві навчимося мовчати?
Чи зовсім стали ми сліпі й глухі?

От як згадаєм, що таке смирення,
Коли ще чийсь помітимо ми біль,
Як благо інших вище від щодення,
Тоді й прийде найбажаніший мир!!!

*Степаненко Валерія,
9-Г клас, НВК № 12,
м.Рівне*

Хочемо в мирі жить!
Летить голуба планета...
Яка прекрасна вона!
Що це? Дим і згарища...–
Знов на Землі війна.

Знову атаки шалені,
В жилах холоне кров,
Ненависть на постаменті
З автомата стріляє в Любов.

Люди! Не хочемо воєн!

Хочемо в мирі жить!
Якою взяли в онуків,
Землю їм поверніть!

Верніть світанкові роси,
Верніть солов'їний спів,
Запашні на луках покоси,
Бездонну глибінь морів.

Верніть право в радості жити,
Усім, хто в цей світ прийшов.
Зніміть з постаментів гармати,
Навіки поставте Любов!

Чуєте! Рівненські діти
Благають людей Землі!
Давайте візьмемось за руки
І скажемо: «Ні - війні!»

Хай голуб миру
Летить по світу!
Щасливе дитинство
Приносить дітям!

*Тащук Андрій,
9 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мій голос – майбутнє країни
Люблю тебе, моя ти Україно!
Бо ти моя – друга мати.
Живи Україно, тримайся,
Тебе не здолати.
Будем тебе, берегти
Наше рідне гніздечко
Будем стояти за мир і добро.
Воюють за тебе рідненька.

Сини захищають майбутнє своєї країни.
І в кожного в серці тривога за тебе.
Колись настане весна.
Розквітне наша держава.
Настане мир в рідній країні.
І щоб ніхто, ніколи не воював.
І запанує мир у кожній родині.
Сини повернуться додому.
Подарують радість всім на землі,
І будуть щасливі дружини і діти,
І будемо жити у вільній країні.
На нашій мирній землі.
Це вони – сини України.
Зараз на варті стоять.
За спокій, за мир, за світлу долю.
Слава Україні! Героям слава!
Від імені усіх дітей України.
Прошу, щоб матінка Божа.
Захистила тебе, Україно,
Своїм святим покровом від нападників,
І хай береже тебе, Господь.
Мир –це усмішка мами і тата
Ясне сонечко, чисте небо
І тому я голосую за мир.

*Бенедюк Тетяна,
10 клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Чекаю я...

Чекаю я, коли над нами
Буде знову мирне небо,
Коли припиниться
Жахливий звук гармат.
Забути зло, як з нас
Знущалися ганебно
І знов відчуті щастя
Й приємний миру аромат.

Чекаю я повернення солдатів,
Які борються за нашу Україну.
Щоб було більше врятованих життів,
Які повернуться додому, а не в домовину.

Я бачу в снах вільну Україну,
В якій нема війни, гармат
Я бачу щасливу Батьківщину –
До наймогутніших Карпат.

*Войтович Оксана,
10-А клас, ЗОШ № 13,
м. Рівне*

Усі думки перев'язались
Усі думки перев'язались
Зламалась віра, що була
І мрії всі десь заховались
Зігнулась я й заплакала...

Що робиться в душі? – Не знаю...
Як відповідь знайти, і де?
Знов лиш себе про все питаю
Бо інших я боюсь – а час іде...

То що ж робить? Як жити далі?
Що, знову все тримать в собі?
Ні... я правильним це не вважаю
Бо настраждалась у житті, а не ввісні

А день за днем усе минають
Усе забудеться колись
Та я вже знову не зламаюсь
І вмітиму усе перетерпіть

У нашому житті складному
Якщо зігнешся, хоч і будеш прав

Та все одно в бутті брудному
Опинишся, хоч як би ти й не грав
Так, так... Всі у житті ми є гравці
Бо в всіх є шрами та рубці...
Ці шрами – відповідь на безнадії,
Що в душах породжують гнилі надії
Усе так тяжко... Та чому?

Бо жити грішно, крім людей – нема кому...

На цей вірш мене надихнули обставини в нашій країні. В ньому я хотіла показати, що немає життя без страждань. І якби там не хотілось, але при народженні Бог нам вручає хрест, хрест з різними труднощами, які ми маємо здолати і незламатись несучи його на собі. Не важливо скільки людині років, будь це дитина чи зріла людина, адже проблеми можуть появитися в будь – який момент. Самим головним є те, щоб в тяжкі хвилини поруч були рідні люди, які зможуть тебе підтримати та допомогти. Але часто буває так, що ти залишаєшся один (принаймі тобі так здається), залишаєшся з кучою проблем, саме в такий момент ти можеш доказати всім, а в першу чергу собі, що – або ти сильна людина, або слабка. Якщо ти долаєш всі перешкоди, то просто надалі тобою доля гратися не буде, і в тебе в житті все буде добре. Ну, а якщо ж навпаки, тебе ці проблеми ламають, на тобі доля залишить не аби який слід, який спує тобі все життя.

Просто треба завжди йти до кінця, не дивлячись ні на що, адже це життя і буває різне!

Ну і вирішальними моїми словами, будуть ті слова які заставлять задуматись кожного: «Не буває райдуги, без доща». Тобто не буває хорошого, без поганого..

Ваша Ксенія Войтович

Войцішук Каріна,

10 клас, Мар'янівська ЗОШ,

Горохівський район, Волинська обл.

Я думаю про Україну

Я думаю про нашу Україну:

Про те, що миру в нас нема.

Іде уже четвертая зима.
Невже до цього нікому нема діла,
І скільки може вже терпіти наш народ,
Коли вже тії ярма скинуть?
Коли заплатить за це ірод?
Колись вдавав із себе брата,
А зробився ворогом тяжким –
Що сьогодні вбиває брат брата,
А він тільки тішиться цим.

*Глинюк Вікторія,
10 клас, Мар'янівська ЗОШ,
Горохівський район, Волинська обл.*

Нехай засне ота війна!
Нехай засне ота війна,
Що нависа, неначе кара.
Нехай замовкне вся трава.
Нехай замруть у небі хмари.

Нехай і сонце, й місяць стануть.
Й годинник більш хай не іде.
Нехай кривава квітка в полі,
Хай лиш зів'яне – не цвіте.

Нехай усе що є засне,
І вже ніщо не ворухнеться.
А потім хай воно встає,
Однак війна лиш не проснеться,

Не встануть муки і страждання.
Нещастя лишиться в пільмі.
Відкрис очі сподівання
І мир хай квітне на Землі!

*Москалюк В'ячеслав,
10 клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я голосую за мир
Я голосую за мир:
За небо блакитне,
За ниви до обрію,
За дівочу ніжність,
За дитячий сміх.

Я голосую за мир:
За батьківський затишний дім,
За тепло материнських рук,
За безмежність життєвих шляхів.

Я голосую за мир
У краю моїх славних предків-козаків,
Чия звитяжна кров тече в моїх жилах.
Кров воїнів, готових відстояти свою землю
Від чужих зазіхань.

Я голосую за мир,
...Бо твердо знаю, за мною – легіон.

*Ушарук Вікторія,
10 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Зажурилась Україна
Зажурилась моя люба,
Рідна Україна,
Що з Росією воює
Лиш одна-єдина.

Так, війна – завжди огидна,
Всі ми – проти неї!
Тож прошу вас: будьте гідні
Ви землі своїї.

Українка я, ще юна,
Але – найсправжніша,
Бо душа болить у мене,
І болять ці вірші...

Сонце в моїх долонях
Сонце в моїх долонях.
Сонце на війні.
Сонце – мов теплий сонях.
Сонце... Весь світ у вогні...

Небо у твоїх очах.
Небо на війні.
Небо у твоїх очах.
Небо... У крові...

Земля – у їхньому серці.
Земля – на війні.
Земля у їхньому серці.
Земля... Життя – у сні...

Мир – у наших надіях.
Мир – берегти.
Мир у наших надіях.

Мир... Бо всі ми – брати!

Цепасва Ірина,

*10 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я голосую за мир!

Я вкину свій бюлетень за мирний і світлий день,
За щастя, за сміх дзвінкий, за радісну працю для всіх.
Щоб майорили квіти, зростали барвисті сади,
Щоб на землі українській ніколи не було війни.
За чистоту блакитних небес, літній зелений ліс,

Полів неосяжні простори, високі біліючі гори.
За щастя моєї країни, майбутнє усіх дітей,
За всі нездійснені мрії вкидаю свій бюлетень!

*Гринюк Андрій,
11-Б клас, ЗОШ № 13,
м. Рівне*

Невидимий співець правди

Невидимий співець мені наснився
У ніч стихії темної, як крук.
Відпущений на волю промінь загорівся
Від теплоти мільйонів рук.

Біда сама не ходить по дорогах,
Розтертих в порошок на розп'ятті мук.
Чигає вороння на зношених порогах
І кришить моторошний звук.

Де щастя виглядати дивній птиці?
У полі, серед степу чи в огні,
Як з шиї знять тернові рукавиці,
І феніксом злетіть із попелу борні?

Розійдуться думки по бездоріжжю,
З безкрилля нерозвіданих видінь.
Проснеться правда, як добротне збіжжя,
І відбере у ночі благодать - теплінь.

*Савчук Катерина,
11 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Пам'яті загиблим воїнам

Зараз на Сході йде війна,
Але вона закінчиться,
І відбудуються усі міста,
Але ніколи вже не повернуться

Ті, кого забрали небеса.
Ніколи вже не повернеться
Той тато, якого донька
Біля вікна чекала.
Не повернеться той брат,
Сестра якого листи писала.
Не повернеться вже син, якого
Сива мати виглядала.
Я закликаю небеса:
Викресліть війну з людського життя,
І щастям хай засяє майбуття.

*Стичаковська Анна,
11 клас, КЗ «Рясницький НВК «ДНЗ-ЗОШ І-ІІІ ст.»,
Гощанський район, Рівненська обл.*

За мир, за колоски наліті
За мир, за колоски наліті
За спокій на нашій рідненькій землі,
За запашний хліб і, за пшеницю,
За справедливість на землі.

За материнські сльози, за солдатів,
Які виборюють собі життя щодня,
За спокій в кожній хаті,
За мирне й злагодне життя,

За душі брата і за тата,
За вбивства хлопців молодих,
За упокій уже убитих братів
Молити Бога треба нам усім.

Моя маленька ненька Україна,
Моя ріднесенька земля.
Дістала тебе вже Росія,
І сил боротися нема.

Вже тижні, місяці і роки
Триває клята ця війна,
Коли ж закінчиться цей злочин?
Коли? Ніхто незна.

Та не здається наша Україна,
Все бореться і прагне перемог,
Щоб знала та Росія,
Що це таке- український народ.

Щоб знала наше все козацтво,
Щоб знала наш великий рід,
І духом сильним хлопців наших,
І знала , що ми поборемо усіх.

*Сухий Володимир,
11-Б клас, ЗОШ № 13,
м. Рівне*

Макова сповідь

Маки сняться мамі рідній,
Ніжно струшують сльозу
Через горе, через спомин
Ніч народжує зорю.

Лжесвітанок дів намисто,
Звів нанівець маків цвіт
Ніч сховала дивне дійство,
Смерть закрила білий світ.

Світе Божий, світе милий,
Дай поглянути ще раз
В очі добрі, в очі сина,
Маки хай цвітуть весь час!

Може, маки, ви не квітніть?!
Не накликайте біду?
Не цікавтесь ясным вітром,

Не тривожте сон-траву

Маки стиглі, колишіться,
Заколисуйте вогонь,
Щоб хлопчина з бою вийшов
Не обпік важких долонь.

Плаче мати, гірко стогне,
Долю кличе, Бога зве,
Маки, мабуть, насміхались,
Зупинився час, не йде.

Болю сила невимовна,
Маком серденько горить,
Полум'янить гірко сонце,
З горя хоче не світить.

Не зарадить жалю жінки,
Не засвітить маків шлях,
Бо наснилось мамі поле
Й син, розтерзаний в боях.

«Сину, сину»,- кличе тихо,
Мак тріпочеться в косях,
Біля поля стогін свище,
В груди сина вбитий цвях.

Маки, маки, ви не знали,
Як закрити смерті путь:
Перестріли б і зв'язали,
Щоб мир і щастя повернуть.

Маки, маки, ви стрічайте,
Насолоди млосний дух,
Перешіптуйтеся, вітайте
Життя вічне й вічний рух.

*Шалаєва Анастія,
II В/І курс, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Всім серцем хочу миру!
Україно! Рідна наша ненько!
Люблю тебе щиро, дорогенька!
Сумно, що зараз іде тут війна.
Дуже жорстока й страшна вона.

Україно! В тебе є ми:
твої вірні дочки і сини.
Ми готові руйнувати стіну з автоматів.
Ми не боїмося ворожих солдатів.

За тебе готові віддати душу й тіло,
І в бій піти за тебе сміло,
За тебе і за мирне майбуття,
За матір, за родину, за дитя,

Щоб про війну воно не знало,
Дитинство щоб щасливе мало,
Щоб не бачило сліз матерів,
Які день і ніч чекають синів.

...Як жаль діточок, які татка не побачать в житті,
Та пам'ятатимуть вони щасливі дні,
Коли із татками зростали,
Коли щасливу родину мали.

Та більш цього не буде-
Полинув татко в небо наче птах.
Сльози і горе у рідних в очах.
...А як жаль, коли батьки втрачають сина,
Свою кровиночку, свою дитину.
За нього ладні душеньку віддати,
Із смерті лап лише б забрати.

...Мати рве коси, посивівши за хвилини,
Із тугою дивиться на фото сина...
Батько горе в собі тримає.
Серце його біль і розпач розриває...

В небо йдуть хлопці молоді,
Які ще не мали сім'ї.
Вони мріяли про весілля багате,
Щоб хтось маленький назвав їх татом...
Ніколи не збудуться їхні бажання.
Ніколи не здійсняться їх сподівання.

Потрібно припинити війну на сході,
Щоб люди жили в мирі та свободі,
І насолоджувались кожним днем життя!
Цього всім серцем хочу я!

Anna Pines,

kl. III c gimnazjum,

II Liceum Ogólnokształcące z Oddziałami Dwujęzycznymi w Katowicach

Siedzą

siedzą przy biurkach a zegar tyka
w rękach dzierżą drogie pióra
już klamka zapadła i nie ma odwrotu
podpis tu i podpis tam
po sprawie
wracają do bogatych domów, by bez sumienia
liczyć banknoty

siedzą, bo nie są w stanie ustać
w rękach dzierżą karabiny
już klamka zapadła i nie ma sprawiedliwości
wystrzał tu i wystrzał tam
po sprawie
nigdy nie ujrzą bliskich, co w domach każdego dnia
czekali

*Magdalena Zaborska,
kl. IIIe gimnazjum
II Liceum Ogólnokształcące z Oddziałami Dwujęzycznymi w Katowicach*

POKÓJ

Masz wszystko.
I nagle jedna decyzja władcy może to zmienić...

Raptem możesz nie mieć mamy.
Wnet zabraknąć może taty.

W jednej chwili możesz zostać bez domu.
Bez ciepła i bez miłości...

Zapytasz: „Dlaczego?”

Więc zapytajmy władców wspólnie
I za pokojem idźmy dumnie!

*Wiktoria Śmiłowska,
kl. IIIc gimnazjum,
II Liceum Ogólnokształcące z Oddziałami Dwujęzycznymi w Katowicach*

Wojnie mówię NIE

Mam piętnaście lat i wojnie mówię „nie”...
Mam piętnaście lat i lubię uczyć się...
Mam piętnaście lat – przed sobą całe życie...
Mam piętnaście lat – o pokój wołam skrycie...
Mam piętnaście lat – zobaczyć pragnę świat...
Mam piętnaście lat i pokój to mój brat...
Mam piętnaście lat – odezwać też się chcę...
Mam piętnaście lat i wojnie mówię „nie”!

Макаров Ярослав,

*1 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир дитячими очима

Щоб люди були щасливі, треба, щоб у цілому світі був мир. Мир означає жити повним життям, радіти усьому навколишньому. Мир це найважливіше. Якщо людина живе у мирі, вона здорова і щаслива, може спокійно працювати, ходити до школи, відпочивати і здійснювати свої мрії.

Я не знаю, що таке війна, але для мене це слово дуже страшне. Війна – це смерть, біль, жорстокість, лихо та людські сльози. Я мрію про те, щоб скінчилася війна, не гинули наші солдати і всі здорові повернулися додому. Хай буде мир на всій Землі!

Владика Яна,

*2-А клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Ми так часто чули слово «мир», але ніколи до кінця не розуміли, що це означає. І лише тепер, коли війна постукала у двері до багатьох українців, ми найбільше просимо у Бога миру і спокою усім на світі. Тільки тепер ми розуміємо наших прадідусів і прабабусь, які витирали сльози з очей, коли бажали нам миру...

Нехай ніколи не буде війни,
Хай мирно сплять усі доньки й сини,
Нехай лелеки свої гнізда в'ють,
А на полях жита ростуть!

Демянюк Кіра,

*2-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

У наш час у різних куточках світу іде війна... Війна – це велике лихо, страх та сльози.

Щоб зберегти мир на планеті, потрібно пам'ятати про війну та щиро любити свою країну, свою Батьківщину.

Мир потрібен кожній людині.

Людина народжується для того, щоб працювати, радіти, бути здоровою та щасливою! А щастя – це те, коли в тебе є мама, тато, друзі, ти ходиш до школи.

Я хочу жити під мирним небом, милуватись сонечком, квітами, співом птахів, їздити до моря на відпочинок. Я мрію, щоб на землі був завжди мир. Коли мир та злагода між народами, націями – тоді будуть щасливі діти і дорослі.

Отож, я голосую за мир та спокій на землі!

Зінь Анастасія,

2-А клас, РГ «Гармонія»,

м. Рівне

Я голосую за мир

Жили на одній вулиці два друга, Олесь та Іван. Одного разу, Олесь виніс на вулицю, свою нову машинку. А тим часом Іванко катався на велосипеді. Іванко попросив у Олеся машику, але Олесь відмовив. Іванко розізлився на Олеся, вихопив у нього з рук іграшку та поламав її. А Олесь у відповідь проштрикнув колесо велосипеда. Обидвоє почувалися ображеними. Хлопці розійшлися в різні сторони. Друзям стало сумно та соромно через свою поведінку. Вони поглянули один на одного та підійшли, хлопці помирилися та почали гратися разом.

Ковальчук Артем,

2-А клас, спеціалізована школа-інтернат,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Тату, не йди на війну

Тату! Не йди на війну, я буду слухняним. А з ким я робитиму уроки, гулятиму в парку, кататимусь на санчатах? Сумую за тобою і виглядаю кожен день. Я знаю, що ти хочеш захистити мене й маму і всю Батьківщину – рідну Україну. Тату, ти наш герой, гордість і надія на мир. Я мрію стати таким відважним і мужнім, як ти. Швидше повертайся. Повертайся живим!

*Корень Сергій,
2-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Коли я думаю про мир, то знаю, що мир – це сонце та блакитне небо. Мир – це щасливе дитинство. Мир – це можливість ходити до школи, гратися, співати. Мир – це хліб на столі, щасливий дім, мама, тато і діти в нім. Мир – це спокійні ночі та веселі ранки. Коли я думаю про мир, тоді молюсь за Україну. Хай Бог врятує її від бід. Я хочу, щоб жили солдати, цвіли сади, співали хлопці та дівчата. Тому я голосую за мир всій планеті.

*Кучина Олександра,
2-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я прокинувся рано. Сонячне проміння потрапляло в кімнату і освічувало все навколо. Десь вдалині лунав мамин голос.

Прокладаючи маршрут до школи рідним подвір'ям та вулицею, я відчував спокій та щастя. Але так тривало не довго... Повсюди лунали пронизливі звуки сирени, навколо панували паніка та хаос. Пам'ятаю слова мами:

- Збираємося, виїжджаємо негайно.

Їдучи в авто я думав, що все більше і більше віддаляємося від домівки.

З того часу минуло декілька місяців...

Мій ранок почався як завжди звично. За цей час я не подитячому став дорослим. Їдучи до школи я запитував у себе: навіщо потрібна війна, чому страждають люди, навіщо ділити те, що по праву належить нам?

Але продовжую вірити в мир, що світитиме сонце над нашим містечком, цвістимуть пахучі квіти, діти бавитимуться на рідному подвір'ї, і не загине більше тато на не нашій війні.

PS: Розповідь з вуст хлопчика із східної України, родина якого покинула свою домівку і переїхала на захід.

*Марценюк Богдан,
2-А клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир дитячими очима

Мир. Що таке мир? Ми діти зараз сприймаємо це, як почуття, але Мир – це те, з чим ми народжуємося. Коли ми дивимося на світ сонячними, лагідними, світлими очима, то і до людей ставимся з миром.

Наприклад, мені Мир принесли лелеки. Це мої улюблені птахи, я завжди чекаю їх навесні біля своєї домівки. Моя бабуся мені розповідала, що коли лелеки збудують гніздо над нашою оселею, то в нашій сім'ї завжди буде панувати Мир і щастя і я виросту хорошою дитиною. Я би хотів, щоб у нашій країні усі жили мирно і усміхнено. Щоб ніколи не було війни.

І пам'ятаємо, що добро добром повертається!

*Смалюк Давид,
2-Б клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Ніхто не забутий, ніщо не забуде

В далекому минулому в 1941-1945 році на нашій землі відбулися страшні події – Велика Вітчизняна війна. Мільйони людей загинули у тій стрішній війні. Горіли села і міста українські. Тисячі обелісків піднялися над захисниками рідної землі. Під тими обелісками лежать солдати, яким так і не судилося виконати своє призначення на землі.

Як добре, що в українській літературі є письменники, які нагадують нам про наш обов'язок, будять серця і приспану свідомість, згадати про тих, хто врятував наші землі і свободу від фашиських окупантів.

Людське життя має початок і кінець але кожне покоління лишає пам'ять по собі.

Цінуюте мирне небо над головою, дитячий сміх, мамину усмішку, міцні татові руки, які обіймають нас!

*Стадницька Ірина,
2-А клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Добро не забувається!

Добро ніколи не забувається! Якщо ти не віриш у це диво тоді прочитай таку історію.

Був один хлопчик Тарас, і його сестричка Настя. Одного разу діти побачили, як закривалися двері, які придушили котика хвостик. Настя і Тарас кинулися до тварини і допомогли їй. Забрали котика додому та доглядали за ним.

Якось одного дня діти залишилися самі в дома. Довго гралися, а тоді вирішили подивитись телевізор. Дивившись телевізор діти заснули не вимкнувши прилад. Почалась пожежа! Котик швидко прибіг до них і почав лизати їх. Діти прокинулися і побачили пожежу. Вони взяли котика і вибігли на двір. Настя і Тарас швидко зателефонували батькам. Мама і тато приїхали і погасили пожежу. Ось так котик віддячив добром за добро!

Отже добро завжди повертається і ніколи не забувається!

*Худоб'як Андрій,
2-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Всі знають, що зараз іде війна, яка розпочалася у 2014 році. Усі, хто зараз на лінії фронту, втратили свої домівки, а хтось живе під обстрілами. Багато людей залишили свої сім'ї і пішли захищати Батьківщину. Діти сумують за мамою чи татом, але кожен розуміє, що це необхідно для того, щоб відновився мир на нашій землі. В моїй родині є багато захисників України. Серед них один, якого я знаю дуже добре – це мій дядько Назар. Він захищав цілий 2017 рік м. Щастя. І я ним дуже пишаюся.

Всі знають, що добро завжди перемагає зло. Я сьогодні запустив в небо повітряну кульку і загадав, щоб швидше закінчилася війна. І я вірю, що Бог почує моє бажання.

*Шама Марта,
2-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Я дуже люблю мамину усмішку, люблю відчувати відчувати теплі дужі руки тата. Я щаслива, коли поруч моя радісна сестричка. Так добре, коли навколо хороші люди з гарним настроєм. Коли згори усміхається сонечко, а в лагідному небі пропливають легенькі хмарки.

Але я знаю, що на сході нашої України люди з тривогою дивляться в небо, здригаються від гучних вибухів. Адже там триває страшна війна. Дітки не можуть навчатися в школі й ніхто не знає, чого чекати завтра.

Я дуже хочу, щоб усі почули наші слова: ми хочемо рости під мирним небом, щоб поруч були мама й тато, щоб над землею лише грім гуркотів, а не війна. Щоб люди раділи кожному новому дню й не боялися того, що буде завтра!

Я голосую за мир!

*Шевчук Лерія,
2-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Мир дитячими очима

Важко написати твір на тему, яку погано знаєш. Перш за все, тому що я мало читаю, не дивлюся фільмів про війну і, взагалі, ніколи не цікавилася цією темою. Але в силу того, що я расту, навчаюся в школі, розвиваюся, я все більше дізнаюся про війну.

Війна ... Що це таке? Це страшна трагедія, яка губить усе на своєму шляху, не жаліє нікого. Стільки болю, гіркоти і страждань несе це слово ...

Війна – це та подія, яку страшно побачити, але якщо вона почалася, треба не тільки її пережити, але й осмислити. Зробивши висновки, люди будуть прагнути бути краще, не

встануть на стежку жорстокості і зла.

Ваврисяк Анна
3-Ж клас, НВК №12,
м. Рівне

Нечесна війна

Зараз триває війна на сході нашої країни. Кожного дня тривають обстріли, які забирають життя багатьох невинних людей. Обстрілюють і знищують їхні домівки, школи та дитячі садочки. Люди залишаються без даху над головою, а учні без рідних шкіл.

Країна-агресор незаконно відібрала частинку нашої держави. Частинку, яка називається Крим та Донецький край. Крим – це місце яке зачаровує своєю красою, своїми неосяжними синіми водами. Краса Донецького краю – це неповторні національні природні парки, мальовничі заплави річок... Я надіюся і я вірю що ми переможемо нашого ворога і наша країна стане єдиною, мирною, процвітаючою та європейською державою. А це неодмінно буде...

Встров Георгій,
3-Б клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне

Я голосую за мир!

Гортаю сторінки затертого від років родинного фотоальбому. З пожовклих світлин споглядають рідні і близькі нашій сім'ї люди, яких я, на жаль, ніколи не бачив, але чимало про них знаю. Через їхні долі руйнівною ниткою пройшли події Другої Світової війни. Це і вимушене переселення усієї родини з Холмщини, і евакуація в Башкирію... Хоча є світлини, на яких усміхнені обличчя героїв – орденосців – моїх прадідусів та прабабусі.

Світлини багато можуть розповісти... Але, хоча я тільки школяр, переконаний, що війна – це руйнівна сила. У моїй рідній Україні має панувати мир. А усі дорослі й діти мають вчитися домовлятися один з одним.

На одній із найсвіжіших світлин – моя дружна сім'я за горнятками нашого духмяного поліського чаю. Усі щасливі, усміхнені. Я хочу щоб завжди так було! Тому я голосую за мир!

*Заяць Софія,
3-Б клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я мрію про мир

Вже декілька років на сході нашої України проливається невинна кров людей. Війна для всіх – величезна біда.

Я мрію, щоб мій тато не їхав на війну, а батьки інших дітей, які захищають Україну, повернулися живими. Щастя не в тому, який в тебе одяг і будинок, а в тому, що поряд твої рідні та друзі.

Я мрію жити під мирним небом де не вибухають гармати, де панує спокій і мир.

Я мрію про мир на Землі!

*Ковальчук Олександр,
3-А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Символ миру

Це було дуже давно, коли ще не існувало Інтернету, книг, телебачення. Люди жили на землі, вирощували врожай.

Якось два народи посварились і почали ворогувати між собою. Було пролито багато крові та сліз. Настав страшний голод та розруха. Дітки ходили голодні і тому по полях шукали хоч зернинку. Навіть сонце не світило у ті страшні дні.

Якось люди побачили високо у небі дивну пташку, яка летіла над спустошеними землями. Вирішили селяни вбити її. Зразу ж полетіли в бідну пташку тисячі стріл. Впала птаха каменем на землю. Тут селяни помітили, що вона тримала в дзьобі гілочку. Стривожилися люди, що ж вони нарobili, навіщо вбили рятівницю. Посумували, розкаялись, а тоді посадили гілку, яку тримала пташина, і почали доглядати за рослиною. Згодом із гілки виросло величезне дерево. Зібрали селяни з нього небувалий оливковий врожай. І зрозуміли тоді

люди, що заради своїх дітей вони повинні жити у мирі та злагоді. Щоб більше ніколи не були їхні домівки зруйновані , а землі спустошені.

А дерево те звалося оливкове. З тих пір воно стало символом миру та життя.

Макарова Поліна,

*3 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир дитячими очима

Кажуть, що в Україні немає війни. Але по телевізору я щодня чую про загибель українських воїнів на сході нашої країни. Де ж правда?

Ми ще дуже малі, щоб спитати про це у наших і чужих політиків. І чи будуть вони до нас прислухатись? Дуже б хотілось це зробити. Нагадати їм про їх дитинство. Про що вони мріяли в ті часи? Мабуть також боялись війни? Сподівались, що над ними буде завжди мирне небо. Чому про це забули? Хто їм нагадає?

Тому цим невеличким твором я хочу всім дорослим сказати: «Ми, діти, голосуємо за МИР! Беріть приклад з нас!»

Поліщук Анастасія,

*3-Б клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Мені наснилася війна...

Зимовий вечір. За родинним столом уся моя сім'я. Вечеря. Місяць заглядає у вікно. Спокійно мерехтять зорі. Час спати...

Але цієї ночі мені наснилася війна. Як марево переді мною постала жахлива картина: бомби падали на будинки всіх жителів, діти та дорослі в розпачі вибігали зі своїх домівок, сміливі воїни падали на землю. Усюди крики, розпач, спалахи і вибухи... Як страшно жити людям серед війни!

Темної ночі я прокинулася від моторошного сну і дякувала Богові за те, що в нашому краї немає війни, за те, що ми не ховаємося в підвалах від куль, за мирне небо та ясне сонечко.

*Пластун Софія,
3 клас, Смілянська ЗОШ № 4,
Черкаська обл.*

Мені наснилася війна

Мені наснилася війна...

Вона зайшла до нас без стуку, лишаючи за собою тільки руїни і забираючи людські долі. Звідусіль чути звуки гармат, автоматів. Постріли пронизують цю страшну ніч. Якась невідома сила піднімає мене над землею і я бачу дітей, які залишилися сиротами, жінок вдовами, чийось скалічених чоловіків. Війна залишила зруйновані міста, села, порушену екологію та біль. Защеміло моє серце, з очей покапали сльози.

Раптом я прокинулась і зрозуміла, що це був лише страшний сон.

Я вже мрію про цікаву подорож і нову книгу. Я хочу миру, хочу чути тільки приємні новини по телебаченню, вільно та без остраху ходити по своїй землі, землі моїх дідів і прадідів. Як добре жити в мирі та злагоді!

*Чепурка Ольга,
3-А клас, РКГ «Престиж»,
м Рівне*

Лист для війна АТО

Дякую Тобі, солдате! Навіть імені твого не знаю, але знаю, що там, у пеклі війни, і далі борешся за моє щасливе майбутнє, оберігаєш мене, країну, народ, і молишся за спокійне життя українського народу, за мир в нашій Богом даній землі – Україні.

Ти захищаєш Україну, даруєш українському народові спокій, ти залишив свою родину та став на захист добра, любові, тепла, миру, світла й радості.

Інколи я думаю, що це довгий і страшний сон: де замість пісні вітру та квітів шумлять пулі, замість щасливої дитячої посмішки – благально здіймані до неба руки сина чи доньки, де замість світла і тепла сонця – холодок воєнного туманного піску. Не можу дочекатися, коли ранок, коли прокинусь. І врешті, – так – це сон... Дякую тобі, солдате, що я можу

спокійно вчитися, спати, гуляти завдяки тому, що є ти, що ти захищаєш нас і в дощ, і в сніг, і в спеку, і в лютий мороз – недоспавши, недоївши...

Нехай Тебе береже Господь Бог в такі тяжкі миті життя. Дякую Тобі щиро за зусилля звільнити Україну, і бажання дати мені щасливе, спокійне дитинство. Я дуже хочу, щоб швидше закінчилася війна і Ти з перемогою повернувся у свою сім'ю, де на тебе чекають стареньки мати і батько, діти, дружина, сестра, брат...

Кожного вечора молюся Богу і прошу миру нашій славній Україні, а тобі здоров'я та мужності вистояти.

Слава Україні! Героям слава!

*Абдалімова Руслана,
4 клас, Слободо-Петрівська ЗОШ,
Гребінківський район, Полтавська обл.*

СОН...

*Присвячується Герою Небесної сотні
Черненку Андрію Миколайовичу,
який загинув під час подій на Майдані
18 лютого 2014 року.*

Я вперше, більш, ніж за три роки, побачила дядька Андрія. Тобто, він мені наснився. Але зовсім не так, як часом сняться мої друзі чи рідні. Запевняю. В той момент я справді відчувала подих вітру та тепло сонця, яке ще не сховалося за обрієм. Снилось, мов вибігаю я з двору, причиняю хвіртку. Лиш обернулась, щоб бігти, аж... в когось вдарилась. Підвівши погляд, я відразу ж впізнала його. Це був дядько Андрій. Все було таким реальним, ніби він дійсно стоїть переді мною.

– Дядько Ан...

Я не могла повірити, що це він. Стояла мов вкопана. Тільки те й робила, що не відводячи погляд від нього, кліпала очима. Весь цей час вірила, що він живий. І ось він прийшов. Як давно я його не бачила. Половину свого життя.

– Так, це я, – усміхнувся він.

– Чому вас так довго не було, дядьку?

– Не міг, не випускали звідти, – і кивнув поглядом вгору.
– З Києва чи що? З роботи не відпускали? – Здивовано запитала я.

– Майже, – дядько Андрій усміхнувся.

– Як твоє навчання? В якому ти вже класі? Як рідні?

– Я вже, дядьку, майже доросла. Вже четвертий клас. А наступного року – середня школа. З навчанням – все добре: час від часу балую маму гарними оцінками.

Я так вірила, що він живий, що це щось переплутали. І ось він переді мною. Я почала плакати. Аж раптом він мене пригорнув до грудей та почав заспокоювати

– Припини плакати. Все добре, чуєш? Все добре.

Мені не хотілося його відпускати. Боялась, що знову піде надовго.

– Чому я тримаю вас за двором? Проходьте, дядьку Андрію! Всі вдома: і мама моя, і дідусь з бабусею, та й дядько Альошка щось майструє, чуєте? Вони ж вас дядьку також бачили дуже давно, проходьте!

– Я б залюбки та власне не маю часу. Вже ось-ось задзвонить будильник та прожене мене.

– Як він може вас прогнати, дядьку? – все допитувалась я.

– Немає часу, – промовив дядько Андрій і усміхнувся. В той же момент його обличчя стало серйозним, він присів біля мене, спершись на коліно, легенько провів долонею по щоці та, як зараз пам'ятаю, промовив:

– Вони хотіли нас поховати. Але не знали, що ми – насіння.

– Поясніть. Я не зрозуміла, що ви маєте на увазі?

– З часом зрозумієш. Ти ще зовсім маленька.

І, що було міці, я обняла його.

– І ще одне... – дядько Андрій замислився.

– Що, дядьку, що? Говоріть! – не вгавала я.

– Обійми за мене мою доню...

Я почула як грає будильник, і такий реальний сон швидко перетворився в туман. Я відкрила очі – на будильнику шоста п'ятдесят п'ять.

– Ще б п'ять хвилин, – промовила сама до себе.

Мені так не хотілось прокидатися, бо так хотілося, поговорити з ним ще.

*Біль Ірина,
4-В клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Тату, не йди на війну...

Весна 2015 року була напрочуд тепла і погожа. Люди готувалися до великого свята – Світлого Воскресіння Господнього.

Бабуся Галя пекла паски, а мама розмальовувала писанки. Сестричка Катруся прибирала в кімнаті. Я теж не сиділа без діла: допомагала всім, а найбільше подобалося прикрашати зеленим барвінком великоднього кошика.

Із кухні нісся духмяний запах свіжоспечених пасок.

Мене розпирала радість від наближення свята, від того, що вночі вся наша сім'я піде до церкви святити паску. Уявила, як палахкотітимуть свічки, лунатимуть церковні дзвони і багатоголосні радісні слова:

– Христос Воскрес!

– Воістину Воскрес!

Але час від часу щось невідоме тривожило мене. Ніяк не могла зрозуміти, що, але коли заходила на кухню, то помічала, як бабуся і мама витирали сльози з очей. Навіть дідусь ходив сам не свій і відвертав погляд.

– Чому ви плачете, бабуся? – питала я.

– Це непрохані сльози чомусь причепилися до мене. Зараз віджену їх, – жартувала бабуся Галя. Напевно, це цибуля спровокувала їх, непрошених.

– А ти чому плачеш, мамусю? Теж будеш придумувати якусь нісенітницю? Скажи мені правду.

– Донечко! Післязавтра наш тато йде в АТО. А там небезпечно.

– Це він буде воювати на Донбасі?

– Так, Іринка. Там іде війна.

– Ця проклята війна залишила таких, як наша тьотя Олена, без домівки, змусила її покинути все нажите за роки і виїхати, – доповнила маму я.

Того дня ми мовчали...

Коли ввечері повернувся мій тато, я не відходила від нього ні на крок. Спостерігала за його кожним кроком, кожним рухом і думала: "Який він гарний, сильний, вправний, добрий! А ще в нього золоті руки (Це я часто чула від бабусі).

– Тату, не йди на війну... Скажи, що у тебе двоє малих дітей, – звернулася я до татуса.

– Такі, як я, чоловіки повинні воювати, щоб зупинити ворога, щоб у нашій країні був мир.

– Якщо так, то я, тату, сьогодні вночі біля церкви молитимуся за Тебе, проситиму у Бога, щоб ти повернувся живим і здоровим, щоб швидше закінчилася війна і настав мир, і щоб в усі наступні роки це Світлий день Воскресіння Господнього був для нас радісним.

Гуда Дарина,

4-В клас, ЗОШ № 11,

м. Рівне

Лист для воїна АТО

Дорогий Воїне! Пишу Тобі лист.... Рука тремтить, щемить дидяче серце... вуста вдячно шепочуть ДЯКУЮ... Словам кажу дякую! Дякую за те, що ти оберігаєш нашу державу Україну, що ти мені даруєш щасливе дитинство, даруєш спокій, даруєш такий далекий мир. Ти наражаєш себе на небезпеку заради нас, дітей, дорослих, старих, багатих і бідних, щоб ми вдячно підводили очі до неба та дякували тобі, Воїне, і Богу за мир, спокійно ходили до школи, жили.

Зичу тобі, насамперед, здоров'я, сміливості, мужності, щоб ти швидше повертався живим до своєї рідної домівки. Усього найкращого!

З повагою, Даринка.

*Зарічнюк Андрій,
4-Б клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Ніхто не забутий, ніщо не забуте

Серед старих світлин, які зберігаються у нашому сімейному фотоальбомі, є одна, що подобається мені найбільше. З неї до мене посміхається зовсім юна вродлива дівчина у військовій формі з букетом бузку у руці. Коли я поцікавився у мами про неї, то дізнався, що це моя прабабуся Софія.

Але моєму здивуванню не було меж, коли мама показала мені ще одну річ-старенький наручний годинник моєї прабабусі. Час на ньому зупинився. Я поцікавився, чому його не відремонтували, а у відповідь почув ось таку історію...

Коли почалась Друга світова війна і фашисти напали на Україну, моя прабабуся Зося (так ніжно звучить її ім'я в її ж рідній Білорусії) просто з лави медичного технікуму пішла на фронт. Вона працювала у військових шпиталях, рятувала поранених солдатів. А потім їх військо попало в оточення. І ось тут згодилися її знання німецької мови, прабабусю Софію відправили в розвідку. У тендітній дівчині фашисти не могли б запідозрити військову розвідницю. Коли завдання було вже майже виконано, один із німецьких офіцерів побачив годинник у неї на руці. Справа в тому, що годинники тоді носили лише військові.

Сміливі завжди мають щастя! Від розстрілу мою прабабусю врятував раптовий бій.

А далі були довгі роки війни. Я пишаюся тим, що вона була в Берліні, брала участь у боях за наше місто Рівне в складі армії Ватутіна. У шпиталі моя прабабуся зустріла свого майбутнього чоловіка, який був танкістом, мого прадідуся Євгена. За довгі роки війни вона отримала чимало нагород, серед яких навіть є медаль «За відвагу», їй було присвоєно звання старшого лейтенанта медичної служби.

Звичайно, були і втрати. Війна забрала у неї багато побратимів і друзів, її сім'ю, село, де вона народилася, фашисти спалили разом із людьми. У меморіальному комплексі

«Хатинь», серед табличок із назвами спалених заживо населених білоруських сіл є і така дорога їй табличка.

А ось годинник зупинився в останні дні війни, коли моя прабабуся отримала поранення і контузію. Вона спеціально його не ремонтувала і казала, що в цьому немає потреби, бо час і так летить невблаганно. Натомість моя прабабуся Якушевич Софія Іванівна завжди казала і заповідала берегти мир.

Тож я прошу всіх: «Давайте зробимо все, щоб війн і збройних конфліктів більше не було. Люди, бережіть МИР!»

Кірєєва Анастасія,

*4 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир дитячими очима

Просте, коротке слово «мир», а скільки в ньому радості, щастя і любові. Навчаючись у школі чотири роки, я не раз чула це слово. Мені подобається складати з ним речення, але який великий зміст в ньому закладено. Це – дитяча посмішка, тепле лагідне сонечко, чисте небо над головою. А ще, це – спокійний казковий сон, коли мама і тато поряд, коли можна не хвилюватися за рідних людей. Війна – це смерть, лихо, сльози, горе всього людства. Діти хочуть миру, з радістю ходити до школи, радіти дитинством. Закликаю – бережіть мир на Землі!

Коваль Євгеній,

*4-А клас, ГР «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Привіт, мене звати Женя і мені 9 років. Мені дуже не подобається, що в нашій країні коїться війна. Щодня українські сім'ї лягають і встають з однією думкою, щоб скоріше вона закінчилася. Кожна дитина хвилюється за життя свого тата, оскільки ніхто не знає, чия черга боронити державу настане завтра. Країна перебуває в постійному стресі. Діти у своїх листах до Миколая просять повернення татусів і закінчення війни, а не новий телефон. Якби не було війни, то Україна стала б значно багатшою державою і вона могла б з впевненістю

дивитися у світле майбутнє .Я впевнений, що рано чи пізно війна закінчиться. Якщо сказати коротко,то я голосую за мир.

Війна,коли ти закінчишся?

Коли настане мирний час?

Коли зустріне мати сина?

Та чи настане ця пора для усіх нас?

Мельничук Аліна,

4-А клас, РГ «Гармонія»,

м. Рівне

Я голосую за мир!!!

Я – учениця 4-А класу однієї з рівненських гімназій. Як кожна дівчинка у моєму віці, я люблю мріяти. Я мрію, щоб на нашій квітучій землі не вмирили батьки і не плакали діти! Я не хочу війни, я прагну миру. Я мрію про те, щоб про слово «війна» діти дізнавалися лише з підручників з історії, а не з перегляду страшних документальних кадрів військових дій на Сході. А ще страшніше, якщо діти, які опинилися в епіцентрі війни, на власні очі бачать жахливі картини вибухів та вбивств..

Я мрію кожного літа їздити з моєю сім'єю відпочивати на море, плескатися в обіймах ласкавих морських хвиль. Раніше у нас, українців, був Крим – один з наймальовничіших куточків України, хто там був – це підтвердить. Але тепер, на жаль, це власність кровожерливих росіян, які незаконно анексували цю територію України!

А хто не знає про біду, яка трапилась у Чорнобилі? Ця жахлива трагедія сталася 26 квітня 1986 року, ще тоді, коли мої батьки були такими ж дітьми, як і ми. Вона забрала багато людських життів, принесла багато хвороб і перетворила квітуче місто Прип'ять, яке ще називали «містом майбутнього», на місто-привида.

Але ми, українці, сильний народ. Ми витримали дуже багато бід та випробувань, які випали на нашу долю, і колись ми обов'язково переможемо!

*Муравська Тетяна,
4 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Чому плачуть українські матері

Українські матері сьогодні плачуть, бо знають, що десь там помирають їхні сини та чоловіки. Я думаю, що війна нас всіх погубить, вона вбиває невинних людей. Особливо тяжко матерям. Мені хочеться бачити посмішки на їх обличчях, а не сльози. Я інколи думаю, чому саме наша Україна страждає від війни, чому ми? Я бажаю нашій країні тільки добра і миру. Шкода тих матерів, у яких війна забрала синів. Дорослі повинні зробити все, щоб ми всі жили в мирі і любові, зі своїми матерями. Замисліться, чи варта цього війна?

*Онішкевич Софія,
4-Б клас, Мар'янівська ЗОШ,
Горохівський район, Волинська обл.*

Я голосую за мир!

Я українка! Я люблю свою матір Україну, я пишаюсь тим, що народилася на цій землі, я пишаюсь тим, що бачу чисте та прозоре небо. Україна для мене дуже дорога країна. Тут народилися мої близькі та рідні. Моя родина є дуже хорошою. Я маю багато друзів. Кожного дня я радію сонцю, вітру, дощику, Люблю різні пори року.

Але, нажаль, на сході іде війна. Гинуть молоді люди, плачуть від страху діти. Кому ж потрібна ця війна!

Потрібно вибачити і помиритися, щоб на Землі панував мир.

Мої близькі моляться за мир і з ними прошу Бога і я – спокою та миру.

Тому я голосую за мир!

*Пальчевський Станіслав,
4-В клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Мир дитячими очима

Мир ... Таке просте на перший погляд слово, але скільки в ньому сенсу. Розуміння чогось великого, спокійного та повсякденного.

Мир дитячими очима – це емоції, почуття, мрії та напевно спогади. Спогади про щось неймовірно прекрасне та тепле душі, спогади дитинства.

Війна, яка зараз відбувається, це тяжке випробування, для усього народу. А особливо вразливими є діти, адже вона залишає важкі спогади в їхньому житті. Приходять: біль, страждання, втрата близьких. І безтурботне дитинство сповнене мрій, вривається доросле сьогоднішнє наповнене відчаю та печалю. І тоді в думках та мрії наших дітей, починають з'являтися бажання, про мир, саме той мир, який потрібен всім нам. Спокій, батьки, рідні та близькі поруч. Безтурботне дитинство наповнене дитячих пустощів. Та тиша, тиша звичайного спокійного життя, без шуму гармат, вибухів та обстрілів.

Мир – це крихка та важлива річ, всім нам. Мир для дітей основа та запорука щасливого дитинства. Адже наше майбутнє – це діти. І їх мир та спокій, в руках дорослих, в їх діях та намірах. Саме тому, дорослі мають втримати цей мир, не зруйнувати останні його крихти. А вберегти його для дітей, для їхнього дитинства, майбутнього, для нашого майбутнього, та майбутнього нашої держави.

*Парфенюк Богдана,
4-Б клас, ЗОШ № 18,
м. Рівне*

Війна: чи довго ще?

*"Борітеся – поборете!
Вам Бог помагає!
За вас правда, за вас слава.
І воля святая..."
Т.Г.Шевченко*

Чотири роки мами плачуть за своїми дітьми, які не просто так там стояли. Вони віддали головне – життя, яке назад не повернути... Ці люди не побачать більше веселку після дощу, не побачать і самого дощу, не зустрінуть весну та перших жайворонків, не обнімуть когось і не скажуть більше нічого теплого. Ці люди стерті з лиця Землі. Але їхні душі з нами, стоять за нашими спинами, можливо, посміхаються, а, можливо, й плачуть. Нам цього ніколи не дізнатися.

До болі гірко замислюватись, за що ж вони там боролись. За волю? Так ми її не отримали, далі робимо те, що нас змушують робити. За щастя? Сотні людей і досі згадують своїх близьких, яких більше ніколи не побачать. За те, щоб жити в достатку? Подивіться навколо: десятки людей просять милостиню і живуть на вулиці. За що ж бились? Якщо задуматись, то виходить: все, що українці робили заради волі було марним. Адже волі ми так і не мали.

Але сенс не в цьому. Сенс в тому, що ми і досі відстоюємо власне право на щастя. Ми незламні. Нас б'ють – ми встаємо, нас душать – ми дихаємо, нас гонять, а ми не йдем. Ми сильні. І просто так взяти і віддати те, що століттями будували наші предки? Це не про нас. Нехай палять, калічать, руйнують! Всеодно всього не зможуть знищити. Нас не знищити!

*Стасюк Вероніка,
4-А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Мир для тата і для нас!

(Усім татам присвячується)

Вчора зустріла свою однокласницю. Вона тихо сиділа в коридорі і чомусь сумно зітхала. Звісно ж, я запитала, що ж трапилось і чому стільки відчаю в очах. З'ясувалося, що її тато знову поїхав на війну, в АТО. І погляд в очах, то не відчай, а страх за життя рідного татка. Слухаючи свою подружку, дивлячись на самотню сльозу, що повільно котилася по щоці, я зрозуміла, що це величезне щастя: просто мати татуса. Адже є діти, які не мають тата чи навіть мами – це страшно. Як же ми без них? Думаю вони – наше життя, а ми – їхнє.

– Татку, чуєш відзовися!
Де б не був завжди.
Страшно? Просто озирнися,
Скоріш на голос мій іди.

Пам'ятай: любов моя
Сил додасть завжди тобі,
Я є донечка твоя,
Віру ти знайди в собі.

Вірю: мир настане на Землі
І повернуться всі татусі.
І родина стане як одна –
Мирна, справжня і міцна сім'я.

*Басюк Тетяна,
5-Б клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне,*

Мир дитячими очима

Ще декілька років тому я навіть і не замислювалася над цим, а нині тема «миру і війни» гостро стосується кожного громадянина України і не тільки.

Мир – що все таки це означає для десятирічної дитини? Для мене це коли всі живі і здорові в сім'ї, не чути пострілів гармат і свисту куль, коли перед очима будинки не руйнуються, як карткові замки.

Зелені квітучі лани та поля, шум річок та морів, легкий чистий вітерець і прозоре повітря, родючі чорноземи – це далеко не всі блага нашої батьківщини. Але такою красою, нажаль, можуть тішитись не на всій території нашої держави. Тому, що на східній частині вже декілька років триває нав'язана, несправедлива і жорстока війна. Багато військових і мирних жителів проливають кров за мир та цілісність України. Люди мріють і моляться про спокій, тишу і мир. Про те, щоб вільно жити і планувати завтрашній день у своїх домівках і на рідній землі.

Часто у мене виникають питання: «Навіщо комусь руйнувати нашу країну, розділяти територію наших земляків, приносити біль втрати і стах?».

І навіть тоді коли я не знаходжу чіткої і точної відповіді на це запитання, я продовжую вірити і надіятись на світле майбутнє, на незалежність і мирне небо на рідній землі. І маю надію, що дитячі очі більше ніколи не будуть наповнені слізьми від болю, не бачитимуть жахливої картини війни, не осиротіватимуть діти. І нарешті настане довгоочікуваний мир!

Воропасва Вікторія,

*5 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир дитячими очима.

Діти, які бачили війну на свої очі, пережили багато страху, в їхньому серці залишився біль на все життя від страшних звісток про смерть їхніх рідних. Я живу на заході України, але дуже хочу, щоб війна закінчилася і був мир між Росією і Україною, щоб всі дружили і казали: «Ми щасливі, що живемо в мирі». Я дуже прошу: «Не розпалюйте війн, тому що це великий гріх». Всі діти хочуть мати сім'ю і кожного дня разом збиратися за одним столом, бачити живими своїх батьків, братів та сестер. Це найбільше щастя для кожної дитини».

Дуляницький Артем,

*5-Г клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Чому я голосую за мир

Існує цікаве тлумачення слова «мир» – стан спокою і гармонії, період між війнами. Навіщо взагалі нам війна? Адже війна – це завжди розруха, біль та страждання. Обираючи між війною та миром, я, звичайно, завжди буду за мир.

Також термін «мир» уживається у значенні миру в душі людини. Якщо в наших душах завжди буде жити мир, то оточуючі нас люди ніколи не будуть страждати. Насамперед, мир у наших душах зробить щасливішими нас самих.

Ось чому я голосую за мир. За мир у світі!

Ищук Кароліна,

*5 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Лист для воїна АТО

Дорогий незнайомий солдате! Пише тобі п'ятикласниця з міста Шепетівки. Я, на жаль, не знаю твого імені і звідки ти родом, але мій лист переповнений найсвітлішими почуттями і вдячністю до тебе.

Ти – мій захисник, адже зараз в такий нелегкий час ти захищаєш наш спокій, щоб ми могли ходити до школи, на роботу, щоб діти бавилися під мирним небом. Повертайся живим, щоб з радістю тебе зустріли усі жителі України, твоя родина, щоб славили твій героїзм, пишалися твоєю мужністю і патріотизмом. Всі воїни АТО – це герої України. Слава Україні! Героям слава!

Ковальчук Аліна,

*5-Г клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир тому, що все те, що відбувається у світі, це – обман, який використовують заради себе багаті люди. Вони забули, що є багато простих людей, які мають серце і душу, що їм болить чужий біль. Дехто з політиків теж забув, що гинуть невинні люди. А це дуже погано. Ми не повинні здаватись, бо ми гідні власної країни і маємо розвивати її та вести вперед, не дивитися назад, а тільки вперед. Українці вірні, гідні своєї країни. Слава Україні! Героям слава!

Огороднік Владислав,

*5-Г клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Чому я голосую за мир

Голосую, мабуть, тому, що бажаю жити, навчатися, розвиватися та працювати на рідній землі. Прагну пишатися своєю Батьківщиною! Мені вкрай важко усвідомлювати, що страждають і гинуть невинні люди, відстоюючи власну свободу.

Сумую від того, що я не в змозі припинити цю війну, яка триває на сході України.

Я переконаний, що тоді, коли настане мир, українці заживуть по-справжньому щасливо. Ось чому я голосую за мир.

*Палійчук Поліна,
5-Г клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Чому я голосую за мир

Я люблю свою Україну! Але на жаль, на Сході нашої країни йде війна. Люди вбивають одне одного та чинять зло. І немає миру в усій країні. А мені подобається, коли діти посміхаються і всі щасливі, тому я голосую за мир. Адже хочу, щоб моя рідна земля була гарною, квітучою та щасливою. Дуже надіюся, що все зміниться в кращу сторону. Люди перестануть виїжджати в інші країни, усі стануть більш милосердними, добрішими та чуйнішими. А наша Україна буде найкращою країною у світі.

Хай буде мир на всій землі,
Нехай не плаче мати,
Хай доля всміхнеться тобі і мені,
Захисники повернуться до рідної хати.

*Розвод Тетяна,
5-Г клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Коли люди схаменуться? Перестануть лити кров невинних людей? Коли світ буде іншим? Коли з очей матерів перестануть литися гіркі сльози? Коли перестануть розривати снаряди дітей і людей похилого віку?

Усе! Війни більше немає!

Як же хочеться мені почути слова про мир. У яких немає більше страху, немає більше горя і втрат серед мирного населення. Сьогоднішній уряд чинить беззаконня. Як можна погодитись із цим? Я не хочу жити в країні, в якій страшно жити. Я голосую за мир. Добро перемагає зло і переможе його і

зараз. Досить терпіти цю несправедливість. Візьмемо одне одного за руки і будемо голосувати за мир.

Федусь Наталія,

5-Б клас, Мізоцький НВК,

Здолбунівський район, Рівненська обл.

Зупиніть війну

Сумно... Сиджу та думаю про Україну, про мою рідну Батьківщину. А там, на Сході, війна. Помирають діти і дорослі. І хочеться сказати: «Припиніть!». А на очах сльози.

Війна... Розруха, смерть, рани, біль, крик матерів... Усе почалося 2014 року, коли людство досягло феноменальних новітніх технологій, були розроблені ліки від страшних хвороб, людина досягла космічних далей, у центрі Європи спалахнула жорстока «гібридна» війна. Її необхідно припинити. Вона вбиває та калічить, залишає сиротами та без домівок тисячі людей, знищує міста та села.

Там воюють за нас, тож помолимося за них. Згадаймо про тих загиблих солдатів, які віддали життя за мене та за тебе, які полягли, щоб ми жили довго і щасливо, щоб у нас була спокійна доля. Боляче за тих людей, які, проживаючи на окупованих нині територіях сподівалися, що цей жах незабаром закінчиться.

Діти України просять, молять і закликають політиків зробити все для того, щоб зупинити цю війну.

Ми сподіваємось, що нарешті настане той довгоочікуваний день, коли сива матір дочекається свого сина, донечка притулиться до грудей татуся, а дружина витре непрохану сльозу. І розквітне тоді наша Україна-ненька.

Дем'янчук Анатолій,

6-А клас, ЗОШ № 24,

м. Рівне

Я голосую за мир

Я мрію про мир, де щасливою буде кожна людина. Але поки це неможливо. В країні йде війна, а це значить, що є діти – сироти, діти, які знаходяться в інтернатах і будинках дитини і

взагалі безпритульні діти. Я їм дуже співчуваю і хочу, щоб настав мир і не було конфліктів між країнами.

Для мене майбутнє – це не безмежна пустеля, це не планета з запасами озброєння, або наслідками його застосування. Я мрію про красиву, зелену, квітучу Землю, на якій є місце і людині і всім мешканцям природи; по якій течуть повноводні ріки, цвітуть сади і колосяться поля. Я голосую за чудовий добрий мир, в якому ми всі всміхнемося.....

*Коваль Олександр,
6-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Привіт! Мене звали Саша і мені 11 років. Дуже прикро, що вже не перший рік в нашій країні війна. Я вже встиг підрости і декілька разів змінив свою думку щодо цієї ситуації в країні. Почуття страху змінилося на почуття відчаю. Скільки татусів і чоловіків залишили свої родини? Сім'ї з нетерпінням чекають своїх рідних, але часто це лишається тільки надією і щирим бажанням. Якби не було війни, українські люди почали б мріяти не про закінчення війни, а про гідне майбутнє України. Коли відбувається війна, щодня вмирають невинні люди, які люблять свою неньку. Невже Крим стільки коштує? Хто поверне дітям татусів? Я вірю в світле майбутнє українських родин і тому голосую за мир.

*Максимчик Вікторія,
6-Б клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Кожен, хто хоч один раз загляне в очі воїну, який помирає після битви, добре подумає, починати війну чи ні.

Я голосую за мир тому, що війна – це найжахливіше у світі. Тільки в мирній країні можуть жити щасливі і радісні люди. Якщо людина щаслива, то вона здатна будувати, творити, вигадувати речі, які будуть корисними. Здобути перемогу можна не тільки смертельною зброєю, а й добрими вчинками. Перемогу потрібно здобувати в спортивних змаганнях, у

творчих заходах (насамперед фестивалі, виставки картин) – тим самим прославляти свою країну. І якщо ми хочемо змінити світ, потрібно починати з себе. Робити добрі вчинки, не зазіхати на чуже, допомагати одне одному, і ми разом можемо врятувати світ. Я голосую за мир.

*Нечипорова Ірина,
6 клас, Городищенська ЗОШ І-ІІІ ступенів,
Шепетівський район, Хмельницька область*

Лист воїну АТО

Добрий день, дорогий воїне!

Ти – найкращий воїн, захисник моєї матінки України! Я молюся за тебе кожного дня. Так, я не маленька і вже знаю, що таке війна. Я розумію, коли ти йшов боронити рідну країну, то не був впевнений, чи повернешся до своєї родини знову. Лише війна або випадковість дає чи забирає такий шанс. Мені так сумно усвідомлювати, що ти йдеш від своєї рідної матусі, дружини, дітей, рідних. Йдеш, можливо, назавжди.

Дорогий солдате моєї рідної незалежної Вітчизни! За тобою сумує вся твоя рідня. Мати плаче, тужить дружина. Діточки щораз питають: «Коли повернеться наш рідненький татусь?» Вони чекають тебе живим!

Воїне, я не знаю тебе особисто, але теж переживаю за тебе. Тому повертайся додому живим і пам'ятай: ми віримо в тебе!

З повагою незнайома тобі дівчинка, яку ти захищаєш

*Одемчук Тетяна,
6-Б клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Легенда про синьоокого хлопчика

Жив в одній країні хлопчик. І мав він дуже гарні блакитні очі. Усі, хто його бачив, одразу ж посміхався, дивлячись у цю синь очей. Та хлопчик виріс сиротою, а єдиною близькою людиною для нього стала його сестра Віра. Часи були темні, криваві та важкі для всіх людей країни. Двом дітям теж не було де прихиститися.

Одного ранку юний хлопчина вирішив звернутися до Бога з єдиним найбільшим проханням у своєму житті: він благав подарувати людям мир на землі, спинити цю кляту війну. Не очікуючи відповіді, хлопчик збирався просто рушити далі, аж раптом голос з неба спитав: «А що ж ти подаруєш мені натомість?». Не вагаючись, хлопчик сказав, що віддасть найцінніше, що має – свої яскраві блакитні очі, їх можливість бачити. Бог прийняв цей дар – і на землі запанував мир. А юний хлопчина разом із своєю сестрою рушили подорожувати іншими світами. Дивлячись на відданість, щирість, ласку і добро, що робили ці діти, Бог вирішив повернути зір хлопцеві.

Цією легендою хочу переконати усіх дорослих, що заради миру діти готові на все. Я приєднуюсь до усіх дітей планети і голосую за мир!

*Єзерський Євген,
6-Б клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Чому я голосую за мир

У багатьох куточках нашої планети Землі ідуть війни. Там, де війна – зруйновані будинки, фабрики, заводи... Гинуть люди.

На Сході нашої держави України зараз також війна. Російські найманці і бойовики відокремили частину території України та із захоплених тецдармів стріляють не тільки по наших захисниках – воїнах, а й по мирних жителях міст і сіл.

У новинах часто показують зруйновані будинки і людей, яким довелося покинути рідну домівку, щоб не бути вбитими.

Там, де війна, там смерть, там люди плачуть за загиблими солдатами і мирними жителями. Там діти і дорослі залишаються без їжі, одягу, дому.

Я хочу, щоб люди не гинули, щоб мешканці не плакали за загиблими солдатами, щоб всі мали свої оселі, щоб всі діти ходили до школи, а дорослі займалися своїми справами. І тому я голосую за мир!

Хай буде мир, і мама, й тато
Й піснями веселими
Наповниться хата.

*Прусова Таміла,
6-Б клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я – за мир!

Ми щасливі, бо маємо батьків, сестричок чи братиків, друзів і мирне небо над головою. І коли раптом у твоє життя вриваються жахливі кадри з телевізійних новин, тільки тоді ти задумуєшся над тим, наскільки страшна війна. Тільки тоді ти починаєш переживати, чи не прийде вона сюди, на Захід України.

Тому я голосую за мир в Україні і в усьому світі. Хочу, щоб мої ровесники на Сході бачили мирні сни, не чули пострілів і вибухів. А головне, щоб ті дорослі, які розв'язують війни, зрозуміли, що вони роблять найстрашніше зло на землі, – і зупинилися! Адже в них теж є батьки і діти.

Радіймо кожній хвилині життя і мирному небу над головою! Голосуймо за мир!

*Андрієш Валерія,
7-А клас, Мізоцький НВК,
Здолбунівський р-н, Рівненська обл.*

Думки вголос

Ясний літній день.

Палке сонце обіймає своїм промінням всю Землю. Пухнасті білі хмарки пропливають по небесній блакиті, наче кораблі по синьому морю. Усе таке красиве, особливо природа чарує своєю неповторністю... Густі ліси, зелені яри, розлогі луки. Чути мелодійний спів солов'я. Здається, потрібно радіти й посміхатися, адже все чудово. Але що ж це за сумні й тривожні нотки у пташиній пісні? Чому вона не така весела, як зазвичай? Невже й соловейко переживає за долю матері – України, котру зараз розтинають на Сході ворожі війська? Хвилюється пташина за життя тих хоробрих солдатів, які так відчайдушно захищають рідну землю!

Навіть радіти не хочеться в такі часи. Так, у нас тиша, мир, але там – смерть, війна й скалічене життя. Скільки людей

полягло від тих страшних куль? Скільки залишилося без домівок?

Чому страждають невинні діти, жінки? За що в них забирають життя?! Вони ж нічого поганого не зробили, тоді за що пішли у небуття? Боляче серцю... Переживаю за сім'ї, які втратили свого сина, батька або брата через жорстоку війну.

Не такою я тебе хотіла бачити, Україно! Не землею, по якій ріками тече кров власних синів, а уквітчаним прекрасним краєм, у якому б жив усміхнений народ!

Літніми ночами часто виходжу на вулицю, щоб помилуватися зорями.

Вони такі яскраві, красиві й такі недосяжні... А раптом зірки – це померлі солдати, які зараз спостерігають за нами й пориваються на фронт, хоча й розуміють, що вже не повернуться? Може, вони осяюють шлях своїм рідним та близьким, щоб ті не загубилися у злому світі? Якщо це так, то... герої, розвійте своїми ясними промінцями морок недолі та покажіть українському народу правильну путь, яка приведе його до щастя...

*Брижицька Владислава,
7-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Що для мене мир?

Це – щирі посмішки на обличчях людей, радісні голоси дітей. Відновлена квітуча Україна і, звичайно, дружба! Можливо, все це банально, але це моє...

Адже знати, що десь на Сході не гине твій побратим і не руйнується чиясь дитинство, – ось що означає мир! Мир – це щось прекрасне, що відчуває моя душа. Вірю, що мирний настрій охоплюватиме душі всіх українців.

Війна, бомби, руйнування, плач, вогонь – і це є в Україні. А от навіщо все це? Через гроші? Через що? Чому я маю боятися, що залишуся без рідних і даху над головою? Але все-таки вірю: настане довгожданий мир в Україні, повернуться герої до рідних домівок, не плакатиме мати, не буде «чорного ворона» у блакитному українському небі! Я голосую за мир!

*Віщак Ірина,
7-А клас, Мізоцький НВК,
Здолбунівський р-н, Рівненська обл.*

Крик материнської душі

Мама – найдорожче, найтепліше, найрідніше слово. Скільки воно несе тепла та доброти. Чого тільки не випадає на матусиному шляху. Так, вона звикла долати будь-які труднощі. Жінка - мати – берегиня роду людського, вогнища сімейного, захисниця найдорожчого. Вона щоденно, здійнявши руки у благальних молитвах до Бога, просить захистити дітей від лиха, хвороб, лютого звіра.

Мабуть, кожна жінка-мати знає, як нелегко виростити дитину, а особливо болючою темою це є у наш час. Час болю і страждань, туги та розлуки. Коли матір проводить сина на війну. Найдорожчу, найріднішу кровиночку, яку вона плекала й леліяла впродовж багатьох молодих років. Саме зараз мати змушена віддавати в руки ворога. Вона молиться щогодини, аби не в домовині повернути сина:

Ти захисти їх, Божа мати,
Від куль, поранень, від гранати!
Нехай настане мир у кожній хаті,
Хай плаче з радості, не з горя мати!
Хай повернуться додому діти України,
Нехай радіють вільній, сильній Батьківщині!

Недарма в народі кажуть: «Де плаче мати там ріки течуть, де плаче сестра, струмки біжать, де плаче жінка – роси нема». Загалом слово матері несе потрібний зміст –Матір Божа, Батьківщина – мати, мама, яка тебе народила. На жаль, сьогодні плачуть не тільки матері, а й ікони із зображенням Матері Божої. Адже зараз час туги, скорботи, відчаю, який випав на долю українських матерів. Бережімо найдорожче, що у нас є!

*Гриновецька Вікторія,
7-А клас, Мізоцький НВК,
Здолбунівський р-н, Рівненська обл.*

Лист для воїна АТО

Дорогий воїне!

Дякую тобі за все, що робиш для неньки – Батьківщини. Ти зі своїми побратимами всіма силами обороняєш крихкий східний кордон України від російських ворогів. Ціною власного життя захищаєш нас. Кожного дня у новинах говорять про загиблих та поранених у зоні АТО. Якщо підрахувати всіх цих людей за чотири роки від початку війни, цифри будуть вражаючими та страшними. Я хотіла б запитати: «Як ти себе почуваш? Як там, в АТО? Напевно, дуже страшно, адже стріляють і вдень і вночі». Ти не бійся, воїне, усі жителі нашої країни вдячні тобі за все, тож вони моляться і допомагатимуть чим зможуть. Знаєш, я теж щиро молюся до Господа. Можливо, і не знаю тих величних слів, але ті, які промовляю, йдуть від самого серця. Молиться тихо бабуся, зрідка витираючи сльозу. За всіх благас у Всевишнього: за мене і за тебе, за мир і спокій, за щастя і за долю для кожної дитини і для всієї країни.

Я мрію, щоб мої однолітки із окупованих територій могли спокійно спати, ходити до школи, радіти Дідові Морозу та Великодню. Адже українці заслуговують жити в мирі та тішитися кожним днем.

Я бажаю тобі всього найкращого, а найголовніше – це мирного неба і здоров'я. Пам'ятай: ти найкращий, і я хвилююся за тебе.

*Миколайчук Микола,
7-А клас, Мар'янівська ЗОШ,
Горохівський район, Волинська область*

Мир

Мир – це коли люди живуть у щасті, здоров'ї, спокої, коли вміють миритися і вибачати.

Слово «Мир» – це для мене яскраве сонечко, мамині теплі руки, радісні дитячі усмішки, чисте небо над головою. Для дорослих та дітей потрібен мир, але ми часто не цінуємо те, що

у нас є, ми робимо вчинки, зовсім не задумуючись про їх наслідки. Війна – це не обдуманий вчинок... Скільки лиха вона може спричинити? У результаті з цим люди, які живуть на Донбасі, Луганську та інших селах, не втрачають надії, що на їхні села та міста теж почнуть падати мирні промінці світла. Тому я дуже хочу миру для усього світу і голосую за мир!!!

Овсійчук Дарина,

7 -А клас, Мізоцький НВК

Здолбунівський р.-н., Рівненська обл.

Обеліски, як душі, рвуться із землі...

Куди б не йшов, не їхав ти,

А при шляху спинись.

Могилі тихій, дорогій

Всім серцем поклонись

Одинокий тужливий спів пташки... Вона ніби знає, що тут вічний спокій.

Високі осоки стережуть тишу, схилилися гілки плакучої верби. І важка гранітна плита... Сум і печаль...

Тут навічно лежать наморені солдати. Ті, хто приближав перемогу, спочивають у холодній землі. Мужні воїни – чийсь батьки, чийсь сини, чийсь брати. Це славні патріоти, які віддавали своє життя за тиху українську ніч, спокійні зорі та прозоре небо.

Ні, не забуде серце! Буде вічною пам'ять!

Я покладу вінок квітів біля обеліска, нехай вони подарують подих весняної краси та пробудження в природі.

Квіти, які не встиг принести Василь своїй коханій Марійці. Квіти, які подарував Іван своїй дружині за народження сина. Квіти, які нарвав у полі дід Максим бабуні Орісі. Він в окопах вирізав свищики своїм улюбленим онукам. Не встиг віддати...

Забути той час ми ніколи не зможемо. Тепер на їхніх могилах лежать квіти від вдячних нащадків. Над гранітною плитою низький наш уклін.

І як символ слави, немов серце полеглого солдата, б'ється полум'я – святе полум'я вічного вогню!

*Поровчук Василь,
7-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Лист українському воїну

Дорогий захиснику!

Насамперед хочу подякувати за вірну службу. Цей лист пише тобі рівненський школяр, який хвилюється за Україну та її вояків. Щоразу, коли дивлюся телебачення, задумуюся, для чого взагалі ця війна? Скільки гине мирних людей та твоїх побратимів через неї. Скільки спричиняє бід для багатьох сімей. Очі повні сліз, коли думаю, як тобі тяжко без рідні, без маленьких кумедних діточок. Дякую, що не втік, не сховався, а пішов боронити неньку Україну та всіх нас.

Завдяки тобі я можу вчитися у школі, спокійно ходити по вулиці, радіти кожному дню. Знаю, що, ідучи по вулиці, у мене не прицілиться російський снайпер. Сподіваюся, тобі тепло і ти маєш що їсти. Маю дуже велику надію, що ви – воїни, поборете нахабного російського агресора, який не має бути на нашій українській землі.

Все-таки упевнений, що в один прекрасний день закінчиться війна і настане мир. Солдати з перемогою вернуться до своїх теплих домівок. Люди забудуть колишні негаразди і продовжать життя винятково з хорошими звітками.

Процвітання українській нації! Слава Україні! Героям слава!

*Віюк Анастасія,
8-В клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Лист для воїна АТО

Дорогий захиснику нашої України, дорогий хрещений... Я дякую тобі і всім твоїм товаришам за те, що бороните кордони України, відстоюєте її інтереси. Робите все можливе, щоб нинішнє покоління жило в мирній, заможній, вільній і посправжньому європейській країні.

Ти хоробрий, сміливий, для мене ти – Герой! Я розумію, тобі нелегко, на вулиці холодна зима, холодні окопи, землянки, і

над головою кожен день свистять смертельні кулі, чатує небезпека. Ти той, хто віддає життя за майбутнє своєї Батьківщини, за моє майбутнє і щастя всіх українців. Бо ми – нація, яка хоче бути вільною і щасливою. Усім серцем бажаю тобі здійснення всіх твоїх мрій і бажань. Дякую за те, що ти, прагнучи захистити всіх нас, підставляєш своє тіло під смертельні кулі. Будь певен, ти потрібен нам, потрібен Україні, усьому народу.

Хочу подякувати твоїй мамі і всім матерям, які виховали таких чудових синів України! Я знаю, що такі українці, як ти, незважаючи на труднощі в АТО, перебуваючи в зоні смертельного ризику, захистять нас від терористів. Маю сильну віру, що війна незабаром закінчиться, а ворог відступить. Моя сім'я і я віримо в те, що всі повернуться додому живими, де їх чекатимуть рідні. Герої наші, дорогі захисники, ми молимося за Вас! Повертайтеся живими. І в устах кожного з нас тихо лунає...:

Слава Україні! Героям Слава!

*Колнер Світлана,
8-А клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Мир дитячими очима

На Україні знову важкі часи: війна – найстрашніше, що є у світі. Вона забирає найкращих синів України. У дітей – татусів, у матерів – синів, у жінок – чоловіків. Війна приносить у життя людей біду, горе, розчарування, забирає життя багатьох.

Велике щастя – жити в мирний час. Мир – це гармонія і спокій. Люди живуть без страху, впевнені у майбутньому. Дітям не сняться жахіття. Сонце будить землю зі сну, а ввечері зірки несміливо висипаються на небі та оберігають спокій землі. Жайвір піснею вітає світанки, а соловей витьохкує, аж заливається, вечорами. Семибарвна веселка п'є з річки воду після дощу. Скрізь лунає розкотистий щасливий дитячий сміх. Одвічна гармонія в природі.

А в людському житті?

Мир на землі можливий тоді, коли кожен наведе лад у власній душі, визначиться з духовними цінностями, стане більш терплячим до людей навколо. І коли кожен житиме в гармонії з собою, то зможе збудувати добрий, мирний, безпечний світ. Спокійний, тихий, затишний, вільний.

Берегти мир і злагоду в країні дуже важливо. Я впевнена, що насправді спокій і затишок запанує в Україні. Сучасне і майбутнє покоління житиме у великій, незалежній, суверенній, демократичній державі.

Я – проти війни! Я голосую за мир!

*Літвінко Дар'я,
8-А клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Мир дитячими очима

Сни бувають різними. Сни БУЛІ різні: веселі й кольорові, радісні і мрійливі, захопливі та щасливі. А стали... Стали іншими. Зараз дітям сняться інші сни – сни, які роблять їх старшими.

Колись наші діди віддавали своє життя за те, щоб їхні діти та внуки і правнуки жили у вільній країні. У минулій війні майже кожна українська сім'я втратила чи батька, чи сина, чи брата... Сьогодні знову мирне небо над нами відстоюють наші батьки, чи сини, або брати. А кожна дитина розуміє: у нашій країні – війна, знову війна. Вона розпочата не нами, вона нав'язана агресором. Гинуть наші рідні. Заростають бур'янами покалічені вибухами поля. Дочасно старіють покинуті хати. Зарання сивіють матері.

Кожна дитина бачить мир по-своєму. Кожна дитина хоче, щоб поряд із нею був її тато. Хтось чекає - не дочекається його повернення з передової, а хтось гоїть душевні рани, бо батька забрала війна. Для багатьох спокій – це не чути вибухів, а вслухатися в пісню невтомних музикантів-цвіркунів чи відчути просто тишу.

Символом миру є білий голуб. Вільний птах, який піднімається у блакитне небо – спокійне, чисте. Символом миру є дитина, яка розуміє: саме від неї залежить, якою буде країна. Авжеж, такою, якою вона її збудує. Тільки тоді буде добробут у

сім'ї, спокій у країні, коли ти створиш їх своїми руками, розумом, серцем. Так багато залежить від тебе! Якщо можеш щось змінити – змieni!

Діти бачать мир по-різному. Дітям сняться різні сни. Хай всі вони будуть кольоровими й світлими, спокійними й мирними!

*Мандзюк Анастасія,
8-А клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Свободи сонце знову засіяє...

Упав солдат на трави чебрецеві,
Здригнулось небо, зойкнула земля.
А вітер шелеснув поміж полями
Сказати матері, що сина вже нема...

Ці важкі слова глибоко ранять душу. І не в далекі часи, а в наші дні. Новини про події на східних рубежах часто невтішні. Хоч війна триває не перший рік, звикнути, що гинуть люди, неможливо, серце тривожиться, воно то завмирає, то шалено стукає у грудях, неначе хоче вирватися з них. Водночас ми захоплюємося мужністю наших захисників, стійкістю невомних волонтерів. Завдяки їхній відданості ми можемо жити спокійно на своїй землі, навчатися, займатися улюбленою справою.

У той час, коли наші воїни відстоюють східні кордони держави, ми, як ніколи, усвідомлюємо справжню цінність миру. Сьогодні кожен українець прагне щасливої долі для своєї Вітчизни, щиро вболіває за всіх, хто пліч-о-пліч став, щоб спинити жорстоку навалу. Важкі часи згуртували українську націю, ми стали сильніші, впевненіші. Ми непохитні у своєму прагненні до незалежності, адже найбільша цінність для людини – життя і воля.

Я вірю: незабаром над Україною розсіються хмари, золотисте сонечко осяє любим світлом усю землю від Заходу до Сходу, вітер розвіє дими від вибухів, а рясні роси-сльози омийуть трави, повернуть спустошену землю до життя. І кожна мати дочекається сина, дружина – чоловіка, а дитина – батька.

Символ Любові, Краси, Березині-матері, Пам'яті...

Листя летить у вирій.
Дерева стають прозорі.
В небесній безодні сірій
Кудись закотилися зорі.

А знаєте, є ще квіти.
І тільки вони єдині
Вас можуть тепер зігріти
І дати краплі надії.

Погляньте, які непохитні.
Вони так життю радіють.
Стоять і тихенько квітнуть.
Мабуть, про щось мріють.

(Алла Зіневич)

Зринають в уяві маки – квіти-вогники серед половіючого жита під блакитним небом, милують око розмаїтими білими, рожевими, бузковими та червоними фарбами.

Квіти, які пишно з правіку розцвітають на українських луках, хлібних нивах, у лісах, в квітниках та на городах, міцно ввійшли у традиційну культуру нашого народу.

Як і калина, мак – улюблена рослина українців. Це символ молодості і краси в народній поезії, символ усього прекрасного і дівочої вроди, а маківка як народно-поетичний образ виступає ще й символом матері, а то й цілого роду:

Да нема цвіту світлішого
Над маківку,
Да нема роду раднішого
Над матінку

(Народна творчість)

Так, макові квіти, як і калинові, символізують здоров'я, радість, дівочу красу і чистоту. Проте в Україні здавна кажуть,

що маки цвітуть там, де була пролита козацька кров. Червоні маки – це ще й символ пам'яті про тих, хто загинув під час Другої світової та гине на сході України у боротьбі за незалежність. Тому червоний мак не лише європейський, але й український символ скорботи про героїв, загиблих у двох кровопролитних світових війнах минулого століття.

Хотілося б, щоб ніколи знову не проливалася кров, щоб цвітіння маків не асоціювалося лише із загиблими на полі воїнами, а щоб цей український оберіг залишався символом радості, любові, молодості, краси, берегині-матері, дружного роду. Адже саме мак є символом роду – у квітці поміщається сімсот, сімсот дві або сімсот три зернини.

Тож нехай волошково-макові поля, ліси та пагорби, мирне блакитне небо творять на мирних землях поетів, художників, музикантів... А червоний мак – споконвічний могутній талісман українського роду – символізує красу, молодість, нагадує про їх скороминущість, щоб завжди оберігалися такі важливі і необхідні для всього людства цінності – Мир, Воля, Любов, Краса, Родина.

Михайлюк Алла,

*9 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хочу в мирі і злагоді жити!

Мир і злагода – щастя в сього народу. Мир не вибирає нас, ми вибираємо його. Мир – таке коротке, а таке величне слово. Скільки вкладено в нього щастя, людського взаєморозуміння, радості та спокою. Питання миру було і залишається актуальним у всі часи. Адже в наш час на планеті спалахують конфлікти, які переростають у воєнні дії.

Найбільше у світі щастя – це мир на землі, коли на ній розцвітають чарівні квіти, а люди живуть спокійно, земля не здригається від страшних вибухів. Проблема миру хвилює нас, молодь, так само гостро, як і старше покоління. Адже, людина може прожити лише одне життя. Байдужа людина не спроможна ані любити, ані ненавидіти. Вона нездатна служити покликанню, віддаватися почуттям. Упродовж свого

історичного розвитку людство зазнало багато горя, змушене було боротися за свої сім'ї, за державу, за свою планету.

Ми створені для мирної праці, а не для війни. Люди живуть з мрією про мир. Навіть на війну чоловіки йшли і йдуть з думкою про її закінчення і повернення до мирного життя. Мир – це відсутність незгод, ворожнечі, відсутність збройної боротьби між народами й державами.

Нема жодної родини, яка б не втратила у цій безжалісній війні батька або брата, сина чи доньку, матір або сестру. Скільки людей віддали своє життя за Батьківщину, за свій рідний край!

Сотні, тисячі, мільйони. Щоб не сталося, ми не маємо права їх забути, полеглих у боях за рідну землю.

На мою думку, щоб не було війни, запанував мир на землі, необхідно знайти внутрішню гармонію, зрозуміти сенс життя і своєї життєвої позиції. Я впевнена, кожна людина робить щось для того, щоб збудувати мирне суспільство, де б не було війни, конфліктів і збройних нападів. На жаль, сучасний світ не дивує мене своєю стабільністю та добром. Щодня з екрану телевізора я бачу сутички, війни. Це все ніколи не приведе до людського щасливого життя. Я хочу жити в злагоді з суспільством, хочу краще пізнати світ.

Я вважаю, що ми повинні втілювати в життя наші бажання, сподівання, адже ціна цих бажань допоможе, щоб війнам не було в нашому житті. Саме тому я хочу миру і злагоди на землі!

Нечитайло Дар'я,

*9 клас, Городищенська ЗОШ I-III ступенів,
Шепетівський район, Хмельницька обл.*

Чи потрібен мир на Землі?

*Мир на землі – це росяні світанки,
Це та земля, де сміх і пісня лине,
А діти йдуть до школи знову й знов,
Й ніколи у боях ніхто не гине,
Бо там господар – щастя і любов.*

Що таке світ? По-перше, світ – це наш дім, наше село, наша планета Земля. Це простір, на якому ми живемо, розвиваємося, закохуємося, народжуємо дітей і проводжаємо у вічність наших рідних. Як важливо, щоб у цьому світі панував мир. Адже тоді людина почуває себе спокійною, вона зайнята своїми турботами, у неї відсутній страх. Дуже важливо жити в світі мирно з іншими далекими країнами, а ще важливіше перебувати в мирі зі своїми близькими сусідами.

А що ж таке мир? Це, в першу чергу, спокій і гармонія між людиною і природою, взаєморозуміння між поколіннями, цілими народами. Мир – це відсутність війни, страшної, проклятої, кровопролитної. Мир дуже потрібний, щоб не гинули наші співвітчизники – дорослі чоловіки та безбороді юнаки, щоб жодна мати не плакала щонаочі за своєю рідною кровинкою, щоб жодна дружина не проливала сльози над колискою сина, думаючи про свого чоловіка.

Скільки молитов лине до Бога, та війни немає кінця... Але солдати знають, що їх чекають вдома, бережуть затишок, який вони створили. І десь у далекому селі чи містечку рідні надіються на їхнє повернення.

У кожного з нас є своя місія, мета і завдання існування. Та найголовніше – шанувати Батьківщину, робити все для того, аби на рідній землі та у всьому світі панував мир, щоб солдати не линули до хмар...

Капає, капає, капає кров,
Постріл лунає знов і знов.
Очі закрилися, зблідли уста –
В небо злітає душа молода.
Хлопці на руки бійця підняли.
– Друже, не здайся, тримайся, живи!
Ледь посміхнувся він, тихо шептав:
– Я Батьківщину свою захищав...
Сльози не втримав зрілий борець:
– Синку, тримайся, це ще не кінець.
Та хлопець не чує, лине до хмар:
Життя за Україну поклав на вітар...

*Нижня Оксана,
9 клас, Городищенська ЗОШ І-ІІІ ступенів,
Шепетівський район, Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

«Я голосую за мир» – лише слова на білому аркуші паперу, а скільки потрібно зусиль, терпіння, щоб перетворити їх на реальність у такий тяжкий для нашої неньки України час!

У хвилини розпачу, туги кожен з нас мріє чути лише слово «мир», а страшне слово «війна» ми воліємо викинути з нашого життя назавжди. Адже без миру в родині, в країні, на землі не буде ні щастя, ні радості, ні здоров'я.

Дивлячись на цю страшну нелюдську війну, стає моторошно, охоплює страх за наших близьких, за наше майбутнє. А що чекає рідну Україну? А що залишимо прийдешнім поколінням? Від цих думок хочеться вийти на подвір'я і крикнути на весь голос, щоб почув увесь світ: «Люди, схаменіться! Любіть один одного! Цінуйте життя!» Невже так важко усвідомити, що мирне небо над головами краще свисту куль, сміх дітей приємніший, ніж сльози матерів? Невже людству мало було війн, від яких настраждались народи? Але цього ніхто не знає. І ніхто не знає, коли закінчиться війна на сході України. Хочеться думати про краще і надіятись на краще. Ми віримо в себе, ми віримо в наш народ. Він нас не підведе!

Люди! Любіть життя, любіть своїх близьких, дітей, батьків. Та головне – любіть ту землю, яка нас на собі носить, оберігає та годує. Любіть неньку Україну, бороніть її від будь-яких ворогів, від війни. Як не ми, то хто це зробить? Бережіть мир. Схилимо голови перед кожним героєм, який відстоює наш мир. СЛАВА УКРАЇНІ!

*Поліщук Дар'я,
9-Г клас, НВК № 12,
м.Рівне*

Чи можливий сучасний світ без війни?

Я відчуваю себе щасливою, бо народилася й живу на такій мальовничій землі – у нашій славній Україні. Тут я вперше почула лагідну мамину пісню, побачила блакитне небо та

вечірні зорі, зелені ліси і широкі поля. Хочу, щоб моя країна стала однією з наймирніших (дозволю собі так сказати!) у світі, бо мир у моїх очах – це люблячі батьки, друзі, щасливе і безтурботне дитинство. Мир – це найзаповітніше слово для кожної людини.

Відсутність війни неможлива, бо це рушій прогресу. У народі кажуть: «Війна людей їсть, кров'ю запиває». Але нехай існує війна словесна, яка призведе до правди і справедливості; нехай існує війна в медицині, що допоможе рятувати життя людей; нехай існує війна почуттів, яка приведе до утвердження добра та щастя! Головне, щоб війна була без людських жертв

Однак сьогодні українці живуть не у найкращі часи. У нашій країні – неспокій. Але я не хочу, щоб повторилися страхиття попередньої війни. Я дивилася по телевізору передачу про події на сході нашої держави. Мені стало страшно. Дуже шкода дітей, коли гинуть їхні батьки, руйнується все довкола, гинуть невинні люди. Тому я дуже хочу, щоб війни більше не було.

Я вважаю, що саме в наших руках майбутня доля України, бо всі ми і кожен окремо – це великий український народ, який має силу, честь і гідність і буде боротися за своє щасливе майбутнє!

Я люблю життя, своїх батьків, друзів. Хочу жити в мирі та дружбі, радіти яскравому сонечку, ніжній квіточці, зеленій травичці, співу пташечки, посмішці доброї людини.

Цінуймо мир та дружбу і зробімо все для того, щоб наша країна стала наймирнішою у світі!!!

Чала Наталія,

*9-В клас, Рівненська гуманітарна гімназія,
м. Рівне*

«Тату, не йди на війну!»

Холодна, як лід, ти береш його ще теплу руку, і, захиляючись від почуттів, ледве притуляєш свої вуста до його щоки. Цього йому було досить, щоб зрозуміти, що ти поруч. З ним. І ось він, на скільки вистачило сил, лежачи на окривавленій землі, притуляє тебе до грудей. Каже якісь слова,

але ти не слухаєш. Ти чуєш, як повільніше стала пульсувати кров у його тілі, як рідко стукає його серце. Ти сходиш з розуму від тієї думки, що все вже ніколи не буде як раніше. Теплі осінні вечори. Той гарячий чай із запашним домашнім печивом. Ви були удвох..

Ти здираєш з нього одяг, щоб відчути теплоту його тіла. Ні, не плачеш. Лише тихенько схлипуючи і потираючи долонями закривавлені груди, повторюєш: "дякую".. Звісно, ти дякуєш йому за ту радість, яку він приносив у ваш дім, за той чай, за ті спогади, за життя, яке він тобі подарував.

Ти спостерігаєш за тим, як кров витікає із рани тонкою цівкою, ледь помітним струмочком.

Він заплющує очі і повільно опускає твою руку. Ти нічого не можеш вдіяти. Ти щойно втратила найдорожчу людину.

Не пам'ятаєш, що було далі. Чи то туман вкрив поле, чи сльози..

Ти розумієш, що не зможеш просто так його тут покинути. Самого, на безмежному полі. Кладеш свою голову йому на руку. Молишся. Відчуваючи сильну втому, заплющуєш очі...

Просинаєшся від різкого і голосного звуку. Невже знову потрібно кудись тікати, ховатись і вмирати від душевного болю?

Раптом, ти бачиш біле покривало. Під головою у тебе мокра подушка. Очі червоні і заплакані. Ти миттєво відключаєш будильник і, не бачачи під собою землі, стрімголов мчиш у сусідню кімнату. Він солодко спить у своєму величезному ліжку. Ти налітаєш на нього, як комашка, і починаєш обіймати. Він, як завжди радісний і з чудовим настроєм, цілує тебе в щоку і говорить як сильно любить. Сльози крупинками котяться по твоїх щоках. Сльози щастя.

Тату, не йди на війну!

Дем'янчук Степан,

10-В клас, Рівненський обласний ліцей,

м. Рівне

Я голосую за мир

Пам'ять не має права зникнути. В історії кожного народу є дати, трагізм і велич яких залишається в пам'яті на віки і

тисячоліття. Сімдесят три роки відділяють нас від тих кровопролитних жорстоких подій Великої вітчизняної війни, які живуть в душі українського народу, крають його серце. Перегортаючи сторінки тих днів, я розумію, що воля ніколи не дається легко, та війна забрала мільйони людських життів. Немає в нашій країні сім'ї, якої б не зачепила війна. Я ніколи не бачив своїх прадідусів. Майже століття відділяє нас одне від одного, але маленькі ниточки людської пам'яті з'єднують нас. Я дуже пишаюсь ними і завжди пам'ятаю про них, адже вони і є тими самими героями, дякуючи яким я живу.

Схилимо голову перед світлою пам'яттю наших дідів і прадідів, які затулили собою шлях ворогам в ім'я воскресіння сьогоденної України. Я мрію, щоб на землі не було таких війн, і в наших серцях жила пам'ять про хоробрих, славних предків. Як добре, що були такі люди, як мої прадідусі, які упродовж всієї війни захищали свою Батьківщину, своє майбутнє, наше майбутнє, не жаліючи свого здоров'я, свого життя.

Ідуть роки, змінюються покоління, але пам'ять живе і не забуде ніхто і ніколи того, що випало на долю нашого народу.

*Онищук Роман,
10 клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Війна... Кожний із нас знає про неї вже не тільки з книг, серіалів і підручників. Щодня в репортажах журналістів ми чуємо про обстріли, поранення бійців та мирних жителів. І все через те, що комусь із вождів забажалося правити світом, а гинуть – мільйони людей.

Але найбільше незахищені в цей період – діти. Кров, жорстокість, смерть батьків або близьких людей залишає в душах незаживаючі рани. Ці діти залишаються без дитинства, а з них могли вирости поети, актори, вчителі. Війна – це страшний іспит для будь-якої країни, народу та сім'ї.

Це перевірка на дружбу, вірність, бо справжній друг ніколи не покине в біді, а якщо потрібно, то й життя віддасть за

побратима. І таких прикладів ми бачимо багато в Україні, на війні на Сході нашої країни. Чуємо репортажі про воїнів, що закривають власним тілом побратимів від осколків снаряда. Але спогад про героїв залишається в ліричних творах.

Щоранку там на підвіконні
Ще юна дівчина сидить,
Кава пахне ароматно в склянці,
А юнці вже не хочеться жить...
Сльоза біжить, стікає по щоці,
І не поверне вже коханого ніхто.
Живіт вона тримає свій в руці,
Лиш спогади розкажуть, як було...

Хочеться нагадати, що війна забирає життя у багатьох: і військових, і цивільних, – тому я голосую за мир!

*Голуб Ірина,
11 клас, Мізоцький НВК,
сmt. Мізоч, Здолбунівський район,
Рівненська обл.*

З Україною в серці

Я невеличка частинка живої плоти, народжена від батька, від матері й від тебе, рідна земле. Я ввібрала в себе тихий шепіт легкокрилих рідних тополь, які одягнули ніжно-смарагдові сукні, дивну вроду калини, яка пишається своїми кетягами, дзвінке тьохкання невгамовних солов'їв над річкою. А матуся верба ласкаво простягає мені вслід свої зелені віти. А ось мамина вишня в саду зустрічає мене тихою усмішкою та щиро сипле на голову білі пелюсточки. Видніється моя біла хата, де я народилася та виросла, де вперше побачила сліпучу синь українського неба й золоті розливи пшеничних ланів. Це моя Україна! Тут споконвіку шанували працю, хліб на столі, рушник на стіні, мамину пісню. Тут здавна понад усе любили волю та мир. І зараз люблять. І борються, і страждають, і гинуть за неї.

Україна починається з кожного з нас. Народ – та рушійна сила, яка може змінити все в цій країні, але для цього кожному необхідно намагатися бути корисним там, де ти можеш, потрібно зуміти знайти своє призначення в житті.

Мужні сини гинуть за Батьківщину на Сході, страждають сохвилини, бо вірять, що недаремно все, що розвіється тьма над рідною землею. А хтось байдуже перемикає канали з переконанням, що в цієї країни немає майбутнього. Це втрата віри, а значить і любові. Наша біда в таких «патріотах на трибунах», яких точно не буде в окопах. Послухаймо, як мудро говорить Ліна Костенко в романі «Записки українського самашедшого»: «І якби кожен усвідомив, що держава – це він, то досі у нас була б достойна держава». А Іван Франко в поемі «Мойсей» стверджує, що українці, поки не піднімуться до усвідомлення себе як нації, так і блукатимуть пустелею. А знайти той омріяний край може тільки духовний вождь без вагань і краплі зневіри.

Біль і горе, смуток і розпач переповнюють відчайдушні серця героїв, які покидають рідних, друзів, роботу й зі своєї волі йдуть у справжнє пекло, яке залишає кривавий слід у пам'яті кожного. Важко усвідомити, що таке війна, поки не побачиш її на власні очі. Матері з обпеченими душами, рани яких щодня болять і пронизують тіло стражданнями, діти із заплаканими очима, що осиротіли, дівчата й жінки, які втратили своє кохання – це все війна. Вона стосується кожного з нас, бо ще Дж.Б.Шоу говорив: «Війна – це вовк, і він може прийти й до ваших дверей». Нам, молодому поколінню ХХІ століття, важливо мати призначення в житті, щоб жити у згоді зі своїм внутрішнім «я», щоб любити цю справу та приносити користь. Якщо ти лікар – лікуй, зроби все, що можеш, для свого пацієнта. Учитель – навчи кожну дитинку так, ніби це твоє власне дитя. Будівельник – будуй дім так, ніби сам житимеш у ньому. І справді, якщо кожен виконуватиме свою роботу якісно, тоді закладеться фундамент тієї України, про яку ми мріємо.

Я вірю, що на омитій українською кров'ю землі не буде рости ворожа пшениця, що наші річки не поїтимуть чужих коней. Для цього ми повинні припинити нарікати на владу, шукати крайніх, а потрібно почати з себе. Ми маємо набратися сили, адже нам доведеться взяти на свої плечі всю відповідальність за майбутню долю України. Часто згадую

мудрий вислів Джона Кеннеді: «Не питай, що твоя Батьківщина може зробити для тебе, запитай, що ти можеш зробити для своєї Батьківщини».

Йду завітчаним рідним краєм. Вірю, що тут завжди молоді шумітимуть верби й тополі, цвістимуть вишні, пишатиметься червона калина. Наш народ здолає всі труднощі. І в мирі житиме моя Україна!

Kinga Zycha,

kl. IIb gimnazjum

II Liceum Ogólnokształcące z Oddziałami Dwujęzycznymi w Katowicach

Pokój

Mam 16 lat i wiem, że życie nie jest kolorowe. A gdy nastaje wojna, wszystko wokół staje się szare... Ludzie modlą się do Boga o pokój i dobro dla świata. Na razie patrzę na ten świat z boku i uczę się, jak żyć i walczyć o swój kraj. Dużo dała mi literatura związana z wojną, np. „Kamienie na szaniec”. Rozumiem wiele smutków i żalów ludzi dotkniętych rozpaczą i cierpieniem, ale myślę pozytywnie o przyszłości. Chciałabym zawołać: „Koniec z wojną! Idźmy przez życie z szacunkiem i miłością w sercu.”

Kamila Mackiewicz

kl. IIIe, Oddziały gimnazjalne w II Liceum

Ogólnokształcącym

z Oddziałami Dwujęzycznymi im. Marii Konopnickiej

w Katowicach

Jestem za pokojem!

Każdego ranka delikatne promienie słońca wpadają do mojego pokoju, chcąc pokazać, że już nastąpił nowy dzień. Idę do szkoły, uczę się, codziennie dowiaduję się nowych rzeczy i poznaję interesujących ludzi. Moja dusza wypełnia się dumą i radością, że żyję w takim kraju jak Polska. Tuż obok mnie mkną szybkie samochody i przechodzą zabiegani ludzie, którzy zatopieni w swych myślach zupełnie nie zwracają na nic uwagi. Nad mą głową leniwie płyną chmury, które co jakąś chwilę rozbijają samoloty.

Jak każdy z nas, nie chcę, by to wszystko przerwała krwawa wojna. Coś, o czym każdy z nas - młodzieży słyszał. Wiemy o niej dość dużo, ale choćbyśmy się bardzo starali nie umiemy tego sobie

wyobrazić. Żyjemy w spokojnych czasach, mamy wszystko, czego nam potrzeba. Kochających bliskich, dach nad głową, jedzenie. Uważamy, że wszystko jest w porządku. Jednak nie będziemy wiedzieli, co zrobić, jeśli nagle w jednym momencie tego wszystkiego zabraknie. Wojna to piekło : zabiera ludzkie życie, rozwiewa nasze marzenia, burzy w jedną sekundę wszystko to, co mamy.

Minęło wiele lat od II wojny światowej, jednak żyje ona w pamięci naszych krewnych, którzy doświadczyli tego koszmaru, żyje dzięki opowiadaniom weteranów. Być może dotknęło to naszych przodków, którzy z dumą walczyli o nasz kraj. A jednak kiedyś się to wszystko skończyło. Wojna umilkła, umilkły więc męki. Lecz tylko umilkły.

A co z wojną w Syrii czy na Ukrainie? To przecież odbicie lustrzane bólu matek, które musiały przeżyć stratę mężów, dzieci, zupełnie młodych ludzi. Był to ich obowiązek, szli wypełnić dług wobec swojej ojczyzny i... umierali. A ci, którzy wrócili do domów, opowiadali historie przepełnione koszmarnymi doświadczeniami, które ciężko nam sobie wyobrazić.

Nikt z nas nie chce wojny. Pragniemy dalej żyć w pokoju, kiedy nad naszą głową wisi niebieskie niebo, kiedy jasne słońce oświeca nasze twarze. Chcę pokoju w naszym kraju i na świecie i jestem pewna, że to się nigdy nie zmieni. Póki sił mi starczy, będę krzyczeć, choćby i przez zachryplę gardło : „Jestem za pokojem!”

Mateusz Matras

Zespół Szkół Ekonomicznych w Katowicach

klasa III te

Dziękuję Pani mgr Barbarze Michniak za inspirację.

„Pokój i honor”

„Pokój jest rzeczą cenną i pożądaną. Nasza generacja, skrwawiona w wojnach, na pewno na pokój zasługuje. Ale pokój, jak prawie wszystkie sprawy tego świata, ma swoją cenę. Wysoką, ale wymierną. My w Polsce nie znamy pojęcia pokoju za wszelką cenę. Jest tylko jedna rzecz w życiu ludzi, narodów i państw, która jest bezcenną. Tą rzeczą jest honor.”

Józef Beck, 05.05.1939 r.

Tak polski minister spraw zagranicznych podsumował swoje przemówienie, które było odpowiedzią na żądania Adolfa Hitlera wobec Polski.

Chciałbym spojrzeć na pokój z innej perspektywy. Możemy bez końca prowadzić dywagacje o tym, jak pokój jest ważny dla naszego życia, jak ważne jest jego utrzymanie na świecie za wszelką cenę. Takie refleksje przychodzą bardzo łatwo, gdy siedzi się w ciepłym domu lub jest się otoczonym grupą przyjaciół gdzieś w spokojnym miejscu, nie czując zagrożenia. Każda rzecz i kwestia w życiu wygląda na prostą do momentu, kiedy nie staniemy przed tym ważnym wyborem. Czasem okaże się on błahy, a czasami zadecyduje on o naszym życiu, czasem nawet o śmierci.

Utrzymanie pokoju powinno być rzeczą ważną i należy dokonać wszelkich starań, by go utrzymać. Ale czy za wszelką cenę?

Czy pokój jako wartość nie przegra z honorem?

Utrzymanie pokoju za wszelką cenę czasem może też być aktem tchórzostwa. Kiedy oponent wysuwa kolejne żądania, przychodzi moment, gdy stajemy przed decyzją – czy tracimy wszystko, ale zyskujemy pozorny spokój czy też zbieramy resztki naszych sił i mocą naszej dumy i honoru walczymy o to co NASZE!

Tymi dwoma wartościami można zdziałać cuda, a dzięki temu żyć w zgodzie z samym sobą. Żyć ze świadomością, że zrobiło się COŚ, a nie było tylko bezwartościowym zlepkim atomów niesionych przez wiatr wszechświata i wydarzeń.

Udowodnienie swojej wartości i życie w zgodzie z własnym honorem jest – moim zdaniem - ważniejsze niż pokój za wszelką cenę. Nieważne, jak słodki by on był.

Aleksandra Nowińska

kl. IIIe gimnazjum

II Liceum Ogólnokształcące z Oddziałami Dwujęzycznymi w Katowicach

Jestem za pokojem

Pokój – przeciwieństwo wojny, a w ślad za tym walki, przemocy, strachu, rozpacz, łez, śmierci. Słowo klucz do szczęścia, które oznacza coś więcej niż tylko brak wojny. Dlaczego jestem za pokojem? Spróbuję wytłumaczyć.

- Franek – ma 5 lat, gdy dowiaduje się od mamy, że nigdy nie pozna swojego taty, który zginął na wojnie.
- Pani Maria – ma 80 lat, gdy zostaje sama na świecie, ponieważ w czasie działań wojennych stracił życie jej jedyny syn.
- Alicja – ma 8 lat i traci rękę na skutek wybuchu miny pułapki, a szła tylko z mamą do sklepu po chleb.

Matka, syn, brat, mąż, zięć, wnuk, przyjaciel, narzeczony, siostra. sąsiadka – ich życie nigdy nie będzie już takie samo, nie uwolnią się od myśli, jak ułożyłoby się ich życie, gdyby ktoś nie zburzył pokoju. Wojna zatem, to nie tylko bitwy, strategie, pola chwały dla żołnierzy i stracone życie lub zdrowie – to także stracone marzenia ludzi nie biorących bezpośrednio udziału w walce, ciche dramaty wielu osób...

Nie chcę, aby takie myśli towarzyszyły kiedykolwiek mnie albo moim bliskim. Dlatego – jestem za pokojem!

Beata Habryka,

lat 17 kl. Iłh

II Liceum Ogólnokształcące z Oddziałami Dwujęzycznymi w Katowicach

Osobisty apel o pokój

Stoisz przed wyborem, co ocalić najpierw: siebie czy swoich najbliższych? Większość wybierze swoich najbliższych, przynajmniej ja tak uważam, bo z góry widzę w każdym człowieku dobroć. Tylko pytam – co zrobisz Ty?

Lepszym pytaniem przy obecnej sytuacji na świecie jest: kogo obchodzi głos 17-letniej dziewczyny? Szczerze? Myślę, że władze nie liczą się za zdaniem młodych ludzi na tak poważne tematy. A szkoda, bo niejednokrotnie mamy o wiele więcej do powiedzenia niż wieloletni weterani wojenni czy mężczyźni po służbie wojskowej. Pewnie ktoś teraz pomyśli, o czym ta dziewczyna mówi, przecież kompletnie się na tym nie zna, a udaje wszechwiedzącą na łamach publikacji międzynarodowej. Otóż, wiem swoje. Wiem, jaka ludzką głupotą jest wypowiedzenie wojny czy innego konfliktu, w którym giną ludzie. Wiem, jak boli strata najbliższych. Wiem, jak mało dojrzała są obecnie „dorośli”, którzy wysyłają osoby młode do walki

o nierealne cele tylko po to, aby sprostać swoim osobistym ambicjom. Taki jest świat. Brutalny, niedostrzegający najmniejszej krzywdy, pełen nienawiści.

Ze swojego punktu widzenia mogę śmiało powiedzieć, że wojna toczy się każdego dnia obok mnie samej. Widzę, jak osoby w moim wieku traktują siebie nawzajem, w jaki dziecinny sposób podsycają konfliktowe sytuacje, bo chcą zrobić komuś na złość. Doprowadzamy się wzajemnie do płaczu, krzyku i smutku. A chyba nie na tym powinno polegać życie. Czy naprawdę chcemy każdego dnia oglądać w lustrze twarz pełną złości i wstrętu do samego siebie? Sama nie wiem, w którym momencie ja przekraczam granicę nerwów na drugiego człowieka. Czy w ogóle istnieje taka granica?

Śmieszna jest ilość pytań w moim tekście, ale powiedz mi szczerze, czy znasz właściwą odpowiedź na chociaż jedno z nich? Każdy z nas w pewnym momencie potrzebuje wstrząsu, który zmieni jego sposób myślenia. Musimy spojrzeć na to całe zło z ludzkiej strony, musimy zauważyć, że to my sami je tworzymy. Wojna, płacz, lęk – to wszystko zniknie, kiedy Ty uwierzysz, że możesz coś zmienić. Bo nieważny jest wiek. Każdy człowiek ma w sobie ogromną siłę, która potrafi zarówno niszczyć, jak i budować relacje. Myślę, że tu jest klucz do sukcesu w walce z niestabilną sytuacją na świecie. Poszukaj klucza, który otworzy drzwi do świata takiego, jakiego wszyscy potrzebujemy. Do świata pełnego pokoju.

ЗМІСТ

Передмова		3
ПОЕЗІЯ		
1 клас		
Лебідь Ярослав	Мир дитячими очима	4
2 клас		
Березка Марія	Мойй Україні	4
Драганчук Єлизавета	Свято Перемоги	5
Євтушенко Єлизавета	Україна	5
Калько Софія	Я голосую за мир	6
Мельник Богдан	Тату, не йди на війну	6
Миронюк Мирослава	Мені наснилася війна	7
Осипчук Назар	Ні війни!	7
Парфенюк Іван	Давайте жити в мирі	7
Хмарін Ілля	Тату, не йди на війну	8
Шабала Петро	Мир	9
	Голуби миру	9
Юзепчук Дарина	Мені наснилася війна...	9
3 клас		
Антоненко Анна	Чому плачуть українські матері?	10
Бабій Софія	Хай буде мир в країні	10
Бартошук Данієла	Повернення додому	11
Блінда Анна	Хочу, щоб люди війни не знали	11
Бондар Софія	Я мрію про мир	12
Васильчук Софія	Коли закінчиться війна...	12
Ворошук Анна	Українська біда	12
Герасимчук Віталій	Як добре в мирі жити	13
Грушко Анна	Люди хочуть в мирі прожити	14
Демчук Олександр	Хай буде мир в любій Україні	14
	Всі дуже хочемо миру ми!	14
Дерлюк Олександра	Я хочу в мирі жити	15
Діравчук Михайл	Сни про мир	15
Івтушок Михайло	Я голосую за мир	16
Касянчук Тетяна	Хай щасливі будуть люди	16
Клименко Артем	Мир дитячими очима	17
Козяр Вікторія	Мрію...	17
Костюк Юлія	Хочу в мирі жити!	18
Ларков Михайло	Люблю Україну!	18
Лебідь Євгеній	Лист солдату	18
Марцінковська Богдана	Мир дитячими очима	19
Мулярчук Олексій	Мир на землі	19
Набакорський Владислав	Ніхто не забутий, ніщо не забуде	20
Нестерчук Анна	Я мрію...	20

Нечипорук Людмила	Мрію про мир!	21
Павонський Володимир	В мирі хочемо ми жити!	21
Пастушенко Богдана	Україна від болю страждає	22
Півень Катерина	Мир дитячими очима	22
Ростовська Єлизавета	Ми за мир	23
Садова Софія	Український талант	23
Свидинюк Софія	Мрію про мир в Україні	24
Сидорчук Юлія	Бажаю в мирі жити!	25
	Я хочу в мирі жити!	25
Смалюк Андрій	Голуби миру	25
Стихун Дарина	Мир в країні	26
Стрілець Неля	Повертайся живим!	26
	Рідна Україна	27
Стукало Марія	Над Україною молитва	28
Шуляк Вадим	Я помолюсь за мир	28
Якимчук Андрій	В мирі хочемо ми жити	29
	4 клас	
Бричук Богдан	Хочу миру	29
Довженко Софія	Лист воїнам АТО	29
Заворотний Євген	Мені наснилася війна	30
Зламан Володимир	Що таке мир	31
Кирисюк Анна	Тату, не йди на війну...	31
Климчук Марія	Мій голос майбутнє країни	31
Лещук Ольга	Тату, не йди на війну	32
Луцевська Христина	Світ дитячими очима	32
Мичка Софія	За мир, за колоски налиті	33
Панчук Сергій	Повертайтеся живими!	33
Пархоменко Дарина	Мені наснилася війна...	34
Пістофідіс Кіра	Повертайся живим!	34
Почтар Софія	Рідна земля	35
Самковська Олена	Я хочу в мирі жити	35
Снадіна Надія	Повертайся живим!	36
Фомнюк Вікторія	Хочу в мирі жити!	36
Хальзова Анастасія	Миру хочуть люди всі	37
Христюк Марія	Чому плачуть українські матері	37
Щенович Олексій	Мир дитячими очима	40
Ягенська Христина	Тату, не йди на війну...	41
	5 клас	
Боровець Катерина	Повертайтеся живими	42
	Повертайтеся живими	42
Лямчик Аліна	Ми за мир	43
Марчук Дмитро	Десь далеко на Сході країни	43
Обуvasва Олена	Мир дитячими очима	44
Федорчук Вікторія	Мир	44

Фурман Катерина	Чому плачуть українські матері?	45
Цинко Софія	Мир	45
6 клас		
Баджай Вікторія	Миру треба	46
Войцішук Катерина	Помилуй, Боже, нашу Україну	46
Вольська Ольга	Мрія про мир	47
Дзюба Катерина	Я голосую за мир!	47
Жовтан Надія	Мрії маленької дівчинки	48
Климчук Станіслав	Жорстока війна	49
Копитчак Юлія	Я хочу миру!	49
Лукомська Сандра	Я голосую за мир!	49
Мандрицька Ангеліна	Я голосую за мир!	50
Панченко Станіслав	Я голосую за мир!	51
Подгорна Наталія	Солдати повернулися з війни...	51
Яковишина Ллія	Бо в кожного своє життя	52
7 клас		
Березка Наталія	На сході – війна	53
	Казав мій прадід	53
Гандзюк Даяна	Найкращі й ненависні слова	54
Гренішена Аліна	Боріться за мир!	54
Камак Сергій	Хай буде мир!!!	55
Касянчук Ольга	Струна у серці	55
Коробка Аліна	Мені наснилася війна	57
Лісова Богдана	Рідна Україна!	58
Майданець-	Я хочу в мирі жити!	59
Ковальчук Віталій		
Мельник Вікторія	Я голосую за мир!	59
Мінчук Олексій	Хай буде мир!	60
Момотюк Віра	За мир, за колоски налиті	60
Пипич Віталій	Тату, не йди на війну...	61
Романюк Наталія	Ми за мир!	62
Степасюк Діана	Тату, не йди на війну!	63
Хайнська Аліна	Мамина молитва	63
	Щоб війни не було	64
Чубко Катерина	Різдво	64
8 клас		
Воробій Софія	Схилися над могилою солдатів	65
Гініатулліна Юлія	Мені знову наснилася війна	65
Гурінчук Софія	Лист для воїна АТО	66
Климова Вікторія	Нав'язана війна	66
Кривдюк Руслана	Я голосую за мир!	67
Кучер Олена	Мир дитячими очима	68
Мельник Людмила	Прийшла війна	69
Мінайлов Іван	Хорообрі серця	69

Пипич Богдан	Мій голос – майбутнє країни	70
Прокочук Тетяна	Ніхто не забутий, ніщо не забуте	70
Тимчук Марія	Лист для воїна АТО	71
9 клас		
Боровець Аліна	Мені наснилася війна	71
Боровець Маргарита	Мені наснилася війна	72
Белік Дмитро	Не про любов	73
Захуцький Ярослав	Прости мене, мамо!	74
Калько Надія	Перемир'я	74
Ковальчук Марія	Повертайся живим!	75
Корсюк Тетяна	Я люблю Україну	75
	Українці, візьміть за руки	76
Обуvasва Антоніна	Повертайся живим!	77
Сачук Ольга	Що стало, Господи?	77
Степаненко Валерія	Хочемо в мирі жить!	79
Ташук Андрій	Мій голос – майбутнє країни	80
10 клас		
Бенедюк Тетяна	Чекаю я...	81
Войтович Оксана	Усі думки перев'язались	82
Войціщук Каріна	Я думаю про Україну	83
Глинюк Вікторія	Нехай засне ота війна!	84
Москалюк В'ячеслав	Я голосую за мир	85
Ушарук Вікторія	Зажурилась Україна	85
	Сонце в моїх долонях	86
Цепасєва Ірина	Я голосую за мир!	86
11 клас		
Гринюк Андрій	Невидимий співець правди	87
Савчук Катерина	Пам'яті загиблим воїнам	87
Стичаковська Анна	За мир, за колоски налиті	88
	Моя маленька ненька Україна	88
Сухий Володимир	Макова сповідь	89
Шалаєва Анастасія	Всім серцем хочу миру!	91
Anna Pines	Siedzą	92
Magdalena Zaborska	Pokój	93
Wiktoria Śmilowska	Wojnie mówię NIE	93
ПРОЗА		
1 клас		
Макаров Ярослав	Мир дитячими очима	94
2 клас		
Владика Яна	Я голосую за мир	94
Демянюк Кіра	Я голосую за мир	94
Зінь Анастасія	Я голосую за мир	95
Ковальчук Артем	Тату, не йди на війну	95

Корень Сергій	Я голосую за мир	96
Кучина Олександра	Я голосую за мир	96
Марценюк Богдан	Мир дитячими очима	97
Смалюк Давид	Ніхто не забутий, ніщо не забуте	97
Стадницька Ірина	Добро не забувається!	98
Худоб'як Андрій	Я голосую за мир	98
Шама Марта	Я голосую за мир!	99
Шевчук Лерія	Мир дитячими очима	99
	3 клас	
Ваврисюк Анна	Нечесна війна	100
Вєтров Георгій	Я голосую за мир!	100
Заяць Софія	Я мрію про мир	101
Ковальчук	Символ миру	101
Олександр		
Макарова Поліна	Мир дитячими очима	102
Поліщук Анастасія	Мені наснилася війна...	102
Пластун Софія	Мені наснилася війна	103
Чепурка Ольга	Лист для воїна АТО	103
	4 клас	
Абдалімова Руслана	СОН...	104
Біль Ірина	Тату, не йди на війну...	106
Гуда Дарина	Лист для воїна АТО	107
Зарічнюк Андрій	Ніхто не забутий, ніщо не забуте	108
Кірсєва Анастасія	Мир дитячими очима	109
Коваль Євгеній	Я голосую за мир	109
Мельничук Аліна	Я голосую за мир!!!	110
Муравська Тетяна	Чому плачуть українські матері	111
Онїшкевич Софія	Я голосую за мир!	111
Пальчевський	Мир дитячими очима	112
Станіслав		
Парфенюк Богдана	Війна: чи довго ще?	112
Стасюк Вероніка	Мир для тата і для нас	113
	5 клас	
Басюк Тетяна	Мир дитячими очима	114
Воропаєва Вікторія	Мир дитячими очима	114
Дуляницький Артем	Чому я голосую за мир	115
Іщук Кароліна	Лист для воїна АТО	116
Ковальчук Аліна	Я голосую за мир	116
Огороднік Владислав	Чому я голосую за мир	116
Палійчук Поліна	Чому я голосую за мир	117
Розвод Тетяна	Я голосую за мир	117
Федусь Наталія	Зупиніть війну	118

6 клас		
Дем'янчук Анатолій	Я голосую за мир	118
Коваль Олександр	Я голосую за мир	119
Максимчик Вікторія	Я голосую за мир	119
Нечипорова Ірина	Лист воїну АТО	120
Одемчук Тетяна	Легенда про синьоокого хлопчика	120
Єзерський Євген	Чому я голосую за мир	121
Прусова Таміла	Я – за мир!	122
7 клас		
Андрієш Валерія	Думки вголос	122
Брижицька Владислава	Я голосую за мир	123
Вішак Ірина	Крик материнської душі	124
Гриновецька Вікторія	Лист для воїна АТО	125
Миколайчук Микола	Мир	125
Овсійчук Дарина	Обеліски, як душі, рвуться із землі...	126
Поровчук Василь	Лист українському воїну	127
8 клас		
Віюк Анастасія	Лист для воїна АТО	127
Колнер Світлана	Мир дитячими очима	128
Літвінко Дар'я	Мир дитячими очима	129
Мандзюк Анастасія	Свободи сонце знову засіяє...	130
9 клас		
Кухар Софія	Символ Любові, Краси, Берегині-матері, Пам'яті...	131
Михайлюк Алла	Хочу в мирі і злагоді жити!	132
Нечитайло Дар'я	Чи потрібен мир на землі?	133
Нижня Оксана	Я голосую за мир	135
Поліщук Дар'я	Чи можливий сучасний світ без війни?	135
Чала Наталія	Тату, не йди на війну!	136
10 клас		
Дем'янчук Степан	Я голосую за мир	137
Онищук Роман	Я голосую за мир	138
11 клас		
Голуб Ірина	З Україною в серці	139
Kinga Zycha	Pokój	141
Kamila Mackiewicz	Jestem za pokojem!	141
Mateusz Matras	„Pokój i honor”	142
Aleksandra Nowińska	Jestem za pokojem	143
Beata Nabryka	Osobisty apel o pokój	144

*Редакційно-видавничий центр
Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'янчука,
33027, м. Рівне, вул. ім. академіка Степана Дем'янчука, 4
Наклад: 270 примірників.
Підписано до друку 23.03.2018 р.
Друк офсетний.*